

újváros

XXX. ÉVFOLYAM • JANUÁR - FEBRUÁR • ÁRA: 700 FT

2018
1. szám

www.ujvaros.eu

LEHETŐSÉG A NÖVEKEDÉSRE

*Az önkéntes tevékenység előre
nem várt módokon és területeken
gazdagítja a segítő személyt.*

Tartalom

12

Fotó: Maluszyk Marianne

FÓKUSZ

4 nézőpont

A város kötelez
Körmendy Imre

Új év, új döntések
Raimondo Scotto

Egyház: szólj életet!
#speaklife
Csíkné Sisák Zita

6 körbejáró

Ég veled, komfortzóna!
Göbel Ágoston

Táboroztass bátran!
Prokopp Katalin

Önkéntesként
önmagunkhoz
Csíkné Sisák Zita

12 arckép

A zenében
összeér a lelkünk
Interjú Hegedűs Endrével
és Katalinnal
Kovács Bertalan

18

unsplash.com / Sergio Valena

AKTUÁLIS

15 színfolt

IKSZ – a „nagykönyv”
szerint
Simkó Zsófia

18 párbeszéd

Hová tart a nő?
Smohai Balázs
Simkó Zsófia

20 fénykép

Önként
Feltserné Bernáth Mária
Fotó: Merényi Zita

22 hírmozaik

Milonga
Prokopp Katalin

Cseh fiatalok
nyári önkéntessége
Kateřina Polívková

30

A Mészáros család albumából

LELKISÉG

24 alapkö

Mária szerepe
Chiara Lubich

25 előforrás

Fényt vinni a világba
Giuseppe Maria Zanghi

26 életige

Január –
Hidak építése
Letizia Magri

27 igenlét

Csalódásokon át
Istenhez

Megnyitottuk
otthonunkat

28 életige

Február –
Korty víz, mely felüdít
Letizia Magri

29 igenlét

Kétségek közepette
A konténer lakója

34

pixabay.com

MINDENNAPOK

30 gyöngyszem

Van dolgunk egymással
Prokopp Katalin

32 tettekész

Hivatása önkéntes
Romhányi László

34 életmód

Ha lemerül az elem
Visy Petra

36 meseország

Mókus-kaland
Barlay Ágnes
Rajzolta: Jánossy Zsófia

38 szemrevaló

A legcsinosabb óriás
Feltserné Bernáth Mária

Az ötödik pecsét
Göbel Ágoston

39 derűlátó

A jövő magvai
Walter Kostner

► Prokopp Katalin //////////////

Közös ügy

A motiváció egyik legátfogóbb kutatásában részt vevő Susan Fowler állapítja meg a következőt: „Az a motiváció, amelynek valamilyen érték vagy cél, szeretet, öröm vagy együttérzés a forrása, teljesen más jellegű, mint az a motiváció, amely az egóból, a hatalomból, a pozícióból vagy a jutalom iránti vágyból fakad”¹. Akarjuk vagy nem, a pénzkereset jutalomként, külső motiváló eszközként jelentkezik bármiféle fizetett munka esetében. Ez a más jellegű motiváció is magyarázza, hogy az önkénteskedés – akár a Bátor Tábor gyermekeivel, a 72 óra kompromisszum nélkül keretében, egy cseh ifjúsági tevékenységen, vagy a középiskolai önkéntes szolgáltatásban – a teljes életre kiható változásokat hoz, a befektetett idő és energia sokszorosán (nem pénzben mérhetően) megtérül. Ezt éljük át mi is, akik javarészt önkéntesen dolgozunk az *Új Város* magazinért. Őszintén mondhatjuk, ebben az évben is élvezettel, lelkesen gondolkodtunk együtt, és tanúsíthatjuk, hogy egy-egy lap ennek a közösségi élménynek és gondolkodásnak a gyümölcse. Az alapkoncepciótól a korrektúráig nemcsak a magazint, hanem minket is alakít ez a kreatív folyamat. Cikkeink apropóul szolgálunk magunk, egymás és társadalmunk jobb megismerésére, értékelésére, igazi párbeszéd megélésére.

Puding próbája az evés. Az *Új Város* kéthavi, tematikus jellegű magazinná válásának próbája a 2017-es év volt. A visszajelzésekől úgy tűnik: bejött! Hallottunk róla, hogy néhány csoportban még beszélgetési témáindítóknak is használták némely cikkünket, az év során egyre több biztatást, elismerést kapunk, még be(le)olvasóktól is. Újdonság 2018-ban két új rovatunk: a *Párbeszéd*, melyben egy témát két perspektívából nézünk és a *Tettrekész* rovatcímmel elinduló

sorozat, melyben Isten önkéntesei mesélnek életükről és hivatásukról.

De a lap nemcsak azé az öt-tíz-húsz emberé, akik írják. Egy újabb évet kezdünk együtt: a magazin (és facebook oldal, valamint az *ujvaros.eu* honlap) összekötnek minket. Minket, akik gondolatainkat, élményeinket megosztjuk lapjain, akik egy-egy cikkéről szívesen beszélgetünk barátainkkal vagy kiscsoportunkban, akik az egy közösséghez kötődés jeleként fizetünk elő rá, vagy épp csak bele-belelapozunk. Hisszük, hogy az *Új Városnak* aktív részese, résztvevője az „olvasó” is. Hisszük, hogy ő több, mint csupán információk, tapasztalatok befogadója, hisz benne és általa a lapban megjelenő élet tovább gyűrűzik. Egyszóval hisszük, hogy mindannyian, akik valahogy kötődünk e magazinhoz, egy *újváros csapatot* alkotunk. És bár ennek a *csapatnak* a tagjai nem egyeznek meg a *Fokoláre Mozgalom* magyarországi, erdélyi, vajdasági és kárpátaljai tagjainak halmazával, de – folytatva a matematikai képet – a két halmaz uniója igen jelentős, és a bennünk megfogható gondolatokhoz a közösségi létet alapvető fontosságúnak valló fokoláre ad lelkesítő és szellemi bázist. Talán van olyan a környezetünkben, aki szívesen kezébe venné a lapot, és akivel ezáltal is megoszthatnánk értékeinket, gondolatainkat. Év eleje jó alkalom lehet, hogy bemutassuk neki az újságot, felajánljuk az előfizetés lehetőségét. Ehhez szeretnénk mindenkinek segítséget nyújtani a mellékelt összefoglalóval. Remélvén, hogy a lap üzenete, az egység, a párbeszéd lelkelete sokaknak ajándék lehet, és így bővíthet az *újváros csapat*. ///

¹ Susan Fowler: *Motiváció magasabb szinten*. HVG Kiadó, Budapest, 2015. 12. o.

URBANISZTIKA

A város kötelez

A középkorban így fogalmaztak: „A városi levegő szabaddá tesz” – utalva arra, hogy a jobbágy, aki egy évet és egy napot eltöltött egy város falai között, mentesült kötelezettségei alól. A város nyújtotta „szabadság” utal arra is, hogy itt nagyobb a „választási lehetőség” a szakmákban, életutakban. A népes, gyakran óriási városokban el is lehet tűnni, ahogy Ady írja: *„Párizs az én Bakonyom, ... ember-sűrűs, gigászi vadon”*. Ez kedvez a társadalmat megújítani vágyó gondolatoknak, diktatúrákban az értékek csendes őrzőinek és – sajnos – a társadalmi rend és béke ellenségeinek is. A szabadság olykor szabadosságba csúszik. Egy falu vagy kisváros zárt közösségéből, emberi kontrolljából „kiszabaduló” ifjak gyakran utat tévesztenek. Illyés Gyula szerint „a város ott kezdődik, hogy kötelez”. Ő ezt Párizs utcáit járva írta le, ahol az irodalomból és a történelemből ismert alakok szinte tapinthatóan jelen vannak, s Párizs a Bastille lerombolása óta a szabadság városa, szimbóluma lett. Hogyan „kötelez” egy város? Mit jelent

a soproni polgár számára, hogy Sopron a leghűségesebb város? Vagy egy debreceni civis számára, hogy Debrecen a „kálvinista Róma”? Mit gondolt Móricz a magyar Athénról, Sárospatakról; hogyan formálta az ősi kollégium által (is) meghatározott szellemiség? Egy mai palócnak mit mond, hogy Balassagyarmat a „hős város”? Egerben és azon túl is hat a Gárdonyi által gyönyörűségeken megörökített egri védők maroknyi csapatának hősiessége. S az ottani lányokra vajon miként hatnak a Székely Bertalan által is megfestett „egri nők”? Minden őszön emlékezünk az '56-os felejthetetlen, felemelő eseményekre, amikor – ahogy Márai írja – *„egy nép azt mondta: »Elég volt.«* Azokban a napokban született Örkény István: *Fohász Budapestért* c. írása. *„A kerek világon, minden térképen és glóbuson, ma átírják a nevedet, Budapest. Ez a szó nem várost jelöl már. [...] Budapest, minden nyelvén a világnak, azt jelenti, hűség, önfeláldozás, szabadság, nemzeti becsület. Minden ember, aki szereti szülővárosát, azt kívánja: Légy te is olyan, mint Budapest!”* Sokszor felmerül bennem a kérdés: Betöltjük ezt a hivatást? Ma rólunk, budapestiekéről felismernék ezt? S a többi településen élők, hűek-e településük legszebb napjaihoz, szent gondolataikhoz? ///

Körmendy Imre

wikimedia.org

ÉLETVITEL

Új év, új döntések

Baráti körben arról beszélgettünk, érdemes-e újévkor elhatározásokat tenni, vagy teljesen felesleges, hiszen úgysem tartjuk be azokat. Többen úgy döntöttek, hogy idén igenis alkotnak terveket, mert sok éve nem kerítettek erre sort, és szükségesnek tartják, hogy időről-időre megfogalmazzanak pár fontosnak tartott célkitűzést. Volt, aki azt határozta el, hogy megpróbál jobban én-közlésekben, a saját nevében és nem a másikéban kommunikálni, az érzelmei eltitkolása nélkül, például így: *„Tegnap megbántottam, amikor...”* és nem *„megbántottál”*. Kerüli a gondolatolvasást, elmondja vágyait és elvárásait, lehetőség szerint törekszik a világos fogalmazásra, és nem célozgatásokkal fogja kifejezésre juttatni, amit szeretne. Kerülni akarja a kettős üzeneteket is, nem fog például duzzogva nekilátni a mosogatásnak, és amikor valaki megkérdezi tőle, mi a baja, akkor azt válaszolni, hogy semmi. Mások azt határozták el, jobban fognak figyelni arra, hogy ne vágjanak a másik szavába, hanem türelmesen kivárvák, amíg mindent elmond, és igyekezni fognak, hogy ne rutinból hallgassanak meg valakit. Megpróbálják kerülni a gúnyolódást, a felesleges hátsó gondolatokat, és nem fogják a másikat nevetségessé tenni. Néhányan arra jutottak, hogy a válaszaikkal megpróbálnak várni egy kicsit, hogy teret adjanak legalább egy-két pillanatra a Bölcsességnek. Voltak olyanok, akik azt határozták

http://maxpixel.freepresspicture.com

el, hogy kerülni fogják az abszolút állításokat, mint a *soha, mindig*, és igyekeznek túllátni, túllépni a másik negatív állításain, sőt azon lesznek, hogy befogadják mondani-
valója igazi üzenetét. Szeretnének belépni a másik élethelyzetébe, nézőpontjába, ezért igyekezni fog-
nak megbizonyosodni arról, hogy jól megértették-e a másik ember mon-
danivalóját, és érthetően mondták-e
el saját álláspontjukat. Vannak, akik
mély és őszinte figyelemmel szeret-
nék meghallgatni a másik embert,
megpróbálják félretenni az előíté-
leteiket, a kész válaszaikat, inkább
meghallgatják az indítékokat.
Őszintén szólva, kicsit hosszúnak
tűnt nekem ezeknek az embereknek
a sok és sokféle újvívi elhatározása,
még akkor is, ha mind igazak voltak.
Így én inkább amellet döntöttem,
hogy megpróbálok minden nap egy
kicsit jobban szeretni, és javítani
berögzött szokásaimon, átrendezni
mentális sémáimat, és életemet
vagy annál kevesebbet is adni a
többiekért. ///

Raimondo Scotto

Forrás: famiglienuove.org
Fordította: Tóth Judit

ÖKUMENIZMUS

Egyház: szólj életet! #speaklife

Úton vagyunk, sok-sok apró és nagy lépés kell még ahhoz, hogy megvaló-
sulhasson Krisztus álma: „Legyenek
mindnyájan egy!” Az egység felé vezető
út egyik első, fontos lépése, hogy
egyáltalán megismerjük egymást,
a másik felekezet történetét, azt a
módot, ahogyan ők kapcsolódnak
Istenhez. Erre gondoltak a Golgota
Budapest Keresztény Gyülekezetben is,
amikor 2017 őszén, a Reformáció 500.
évfordulója jegyében előadásorozatot
indítottak *Egyháztörténet* címmel.
Ahogyan a szervezők fogalmaztak:
„Ezzel a sorozattal célunk tanulni
mások sikereiből, következtetéseket
levonni hibáikból, és egyben közös-
séget is építeni a magyarországi
keresztények között.” A nyolc alkalom
során az érdeklődők betekinthe-
tek a római katolikus, az evangélikus,
a református, a baptista, a methodista
egyház, valamint a neoevangélikál
mozgalmak, a pünkösdi egyház és a
Golgota Gyülekezet megalakulásának
körülményeibe, történetébe, jelen-
legi munkájába, képet kaphattak a
Magyarországra kifejtett társadalmi

hatásukról, az evangélium terjedését
elősegítő tevékenységeikről.
Az előadók az egyes közösségek, a
felekezetek vezetői, szolgálattevői
közül kerültek ki. Beszámolóikban nem
pusztán száraz történelmi adatokat,
elvont magyarázatokat soroltak,
hanem megnyitottak egy ajtót,
önmagukat, melyen keresztül feltárult
egy-egy egyház, a maga bűneivel
és erényeivel. A személyes megtérés
folyamata, az elhívás és a közösség-
ben megtalált hivatás jelentette azt a
személyes szemszöveget, mely ember-
közébe hozta az adott felekezetet,
érthetőbbé az ottani hagyományokat.
Minden egyes előadás tanúságtétel
volt Isten szeretetéről és vezetéséről,
ahogy az egész előadásorozat is
tanúságtétel, az egység jele.
Nagyon tetszett, ahogy a római kato-
likus egyházat bemutató László Viktor
fogalmazott: „Az egyháznak annak kell
lenni, aki életet szól, egy olyan világban,
ami tele van halállal”. Ezek az
estéken valóban élet szólt, Krisztus
élete bennünk és köztünk. Egymás
felé fordulás, szeretetközösség,
végsősoron: egyház.
Számomra ezek az előadások azt
mutatták meg, hogyan építhetjük
gyakorlati síkon a „Legyenek
mindnyájan egy!”-projektet. ///

(Az előadások megnézhetők a *Golgota Budapest youtube csatornáján, Reformáció 500 - Egyháztörténet cím alatt.*)

Csikné Sisák Zita

golgotabudapest.hu

Nemcsak a segítettek, hanem a segítők életét is megváltoztatja: legyen az idősök látogatása, faluszépítés vagy akár táboroztatás.

Ég veled, komfortzóna!

Egy hétvége közösségben, másokért: idén 10. alkalommal valósult meg a *72 óra kompromisszum nélkül*.

► Göbel Ágoston

„Van itt ez a kiserdő Sashalmon. Arra gondoltunk, hogy kitarajtuk, van kedvetek csatlakozni?” – szóltak oda az asztaltársaságunkhoz.

Éppen egy lelkigyakorlat kellős közepén voltunk két utcával odébb a szóban forgó erdőtől. Srácok. Friss egyetemisták. Ráadásul étkezési időben. Normál körülmények között ilyenkor némi elemóziára, beszélgetésre és sziesztára vágnék, kevésbé használt pelenkák gyűjtésére. De hazudnék, ha azt mondanám, hogy nehéz volt igent mondani. Nem volt az. Feltöltődéssel és néhány mennyei piros ponttal kecsegtetett a fizikai munka. Naná, hogy belementünk. Jól esett tenni azért, hogy a környékbeli futók és természetjárók megtisztított erdőben röhassák a kilométereiket. Valahogy így kezdődött 2007 márciusában a történet.

Munka közben hoztak nekünk pólókat, és kiderült, hogy ez egyébként egy önkéntes akció, amiben most országszerte 1100 fiatal vesz részt, több mint száz helyszínen. Akkor még csak annyi jutott el a tudatomig, hogy aki ezt a nevet

(72 óra kompromisszum nélkül) kitalálta ennek a programnak, az valószínűleg messzire került az egyetemen a reklámszövegírás mesterkurzust. Hogy lehet erre meghívni bárkit is? „Jössz a 72 óra kompromisszum nélkülre?” Mennyivel barátságosabb lenne csak így egyszerűen: „Gyere a 72 órára!” Aztán csodák csodája, nem kellett, csupán néhány év, és ez meg is valósult! Rövid időn belül már számtalan ember tudta a környezetben, hogy ha a 72 órára hívom, akkor az azt jelenti, hogy a kényelemérzetünket hátrahagyva, konkrétan teszünk valamit a körülöttünk élőkért. Annyira magaménak éreztem a programnak ezt az ars poeticáját, hogy onnantól kezdve minden évben még januárban beírtam a naptáramba a 72 óra éppen aktuális októberi időpontját, és oda nem is engedélyeztem magamnak egyéb program beillesztését. Egyre több információhoz jutottam ezzel a háromnapos kezdeményezéssel kapcsolatban, ami német barátainktól indult az előző évtized közepén, és Európa számos országában nagy sikerrel művelik.

Mitől különleges ez a pár nap? Talán attól, hogy a jelentkező csoportok csak az utolsó pillanatban, a 72 óra kezdetén tudják meg, hogy mi lesz

Göbel Ágoston albumából (3)

a feladatuk, mi vár rájuk a következő három nap során. Lehet szemétszedéstől kezdve házépítésen (vagy épp bontáson) át a kertrendezésig és a különféle szociális munkákig bármi. Mindez kicsit alkotás is, a csapat maga tervezheti meg a kivitelezést: kreatívan, önállóan, fantáziadúsan. Majd jöhet a konkrét munka, utolsó nap pedig a zárás és az értékelés. S hogy mindezt a három nagy történelmi egyház szervezi, azt mondtam magamnak: végre! Mégis van vér ott, ahol vérnek kell lenni! Egy ideig aztán állandóan a szemétszedést kaptuk feladatként. A szervezők már csak úgy ismertek minket, mint a szemétszedős csoport. Hol Budapest határában, hol a Nyugati téren, hol a Budaörsi-árokban, hol a rákospalotai erdőben, hol a Margitszigeten végeztünk tisztogatást. Aztán az évek alatt szociális és kreatív feladatok is osztályrészül jutottak. 2010-ben a Fialatok az Egyesült Világért (a Fokoláre Mozgalom fiataljai) már mint partnerszervezet vettünk részt a szervezésben. Mi magunk is javasolhattunk és szervezhettünk különböző projekteket, amik megvalósításához aztán hozzánk osztottak be más fiatalokat. Itt éreztem leginkább azt, hogy helyünkön vagyunk. Megkeressük a társadalmunk sebeit, problémáit, aztán meghívunk más közösségeket, hogy együtt tegyünk ezeknek a sebeknek a gyógyulásáért. Sportolás nehéz sorsú gyerekekkel, önkéntes munkára való nevelés, fogyasztókkal élő fiatalokkal való foglalkozás. Aztán persze voltak olyan évek is, amikor lasszóval kellett embereket verbuválni, de végül mindig akadt néhány lelkes

ember, akik szívesen áldoztak a szabadidejükből önkéntességre. Ez már csak az érdekesség része, de kialakult egy különös szokásom is. A csapat internetes regisztrációjakor mindig azt a nevet adom meg, ami könyvcím, internetes weboldal vagy keresztnév formájában éppen szemembe ötlük. Így voltunk az évek alatt Aranykoporsó csoport, Pápanyalóka csoport, Mókuslekvár csoport és A Burzsoázia diszkrét bája is. Tavaly az Álombunker nevet viseltük. Ez aztán mindig kiváló beszélgetésindítónak bizonyul, mert sokan érdeklődnek, hogy honnan származnak ezek a nevek. A 2017-es volt a jubileumi tizedik 72 óra kompromisszum nélkül. Ez bizonyos szempontból már teljesen más volt, mint az első programok. A legnépszerűbb magyarországi videobloggerek álltak az ügy mellé, ötvenezer embert tudtunk elérni a projektjeinken keresztül, beszámolót sugárzott a Petőfi TV, az átlagéletkor nagyot lépett lefelé, film- és fotópályázat is színesítette a programot. A lényeg azonban mit sem változott. A 72 óra immár tizenegy éve szerintem az egyetlen olyan nagy volumenű egyházi szervezésű program, amire bárkit – de tényleg bárkit – nyugodt szívvel el tudok hívni. Exkluzív kalandtúra a Magyar Katolikus Egyház, a Magyarországi Református Egyház és a Magyarországi Evangélikus Egyház szervezésében. Vállalkozó szellemű fiatalok csoportjai országsszerre arra szánják három napjukat, hogy másoknak segítsenek. Nem megalkudva azzal a sokat emlegetett komfortzónával. Kompromisszum nélkül! //

Mi ez? Háromnapos önkéntes ifjúsági akció, keresztény egyházak szervezésében.

Mi a cél? Felhívni a figyelmet az önkéntesség fontosságára, bemutatni az egyház fiatalos arcát.

Mikor? Minden év október második hétvégéjén (2007 óta).

Hol? Az egész ország területén, megynként koordinátorokkal.

Hogyan zajlik? A feladatok kiosztása után a csapatok maguk szervezik meg a munkát a tervezés, kivitelezés és értékelés fázisait követve.

Kik a résztvevők? Elsősorban 14 és 30 év közötti fiatalok 5-15 fős csapatokban.

Mik a feladatok? Szociális (pl. idősek látogatása), ökológiai (pl. szemétszedés) és fejlesztő (pl. óvodafestés) projektek.

Csak a munka? Nem: közös étkezések, csapatépítés, szabadidős programok.

Miért jó ez nekem? Közösség, kreativitás, új barátok, értékremlés, kilépés a hétköznapokból, a jól végzett munka öröme.

Miért jó ez másoknak? Évente mintegy 300 megvalósuló projekt, több ezer fiatal egyidejű részvételével az egész országban: így válik láthatóvá a tevékeny szeretet.

Jelentkezés, további információ: www.72ora.hu

Táboroztass bátran!

► Prokopp Katalin //////////////

A KSH 2014-es kutatása szerint az akkor 15–74 évesek 34,3%-a végzett hazánkban valamilyen önkéntes tevékenységet. Ez egyébként már 5,9%-os növekedés volt a 2011-es eredményhez képest. Továbbra is általános tapasztalat, hogy a nők nagyobb arányban vállalnak ilyen jellegű tevékenységet, ahogy az is megfigyelhető, hogy az önkénteskedési hajlandóság a 45–49 évesek körében a legnagyobb.

Vegyük górcső alá az egyik legkomolyabb programot, mely tizenhat év alatt profi szervezetté nőtte ki magát. A hatvani táborhelyre turnusokban évente mintegy ezer súlyosan beteg gyermek, családtagjaik és gyermeküket elvesztett családok jutnak el.

A tábor alatt az odafigyelés, vidámság, a kalandok, a játékok és mesék világa nagy dóziszban zúdul a gyerekekre: a Bátor Tábor az élményterápia eszköztárával emeli ki őket a sokszor reménytelen hétköznapi életből, és tölti fel őket új testi-lelki energiákkal.

De ez a néhány nap erőforrás a táboroztatók – táborvezetők, orvosok, nővérek, gyógytornászok, dietetikusok... és a több száz önkéntes – számára is.

Egy 2016-os felmérés szerint a táborban önkénteskedők 72%-nak ez a tapasztalat komolyan megváltoztatta a világról alkotott képét. Az élmény hatására optimistábbá, nyitottabbá és mindenekelőtt toleránsabbá váltak. Rádöbbentek, hogy mindennapi, apró-cseprő problémáik

eltörpülnek a táborozókéhoz képest, aminek köszönhetően pozitívabban tudták értékelni saját életüket is. Az elmúlt években több ezer önkéntes segédkezett a Bátor Táborban. A csapathoz csatlakozók átlagéletkora 30 év. Aki egyszer önkéntes volt a Bátor Tábornál, több alkalommal is visszatér, 32 fő pedig már több mint tíz éve rendszeres résztvevője a táboroknak. //

A 2017. december 5-i önkéntes világnapra megkérték a Bátor Tábor párszáz önkéntesét, hogy egyetlen szóval írják le, mit jelent számukra a tábor.

Interjú Szécsényi Erzsébettel

Ön jelenleg a Bátor Tábor marketinges munkatársa. Hogyan került a programba?

A családomban nem ismeretlen a daganatos betegség, ezért kezdtem ezen a területen önkénteskedni, és látom, hogy rengeteg-rengeteg teendő van. Több olyan szervezetnél is voltam önkéntes, ahol nekik segítettünk. De szívesen foglalkoztam hátrányos helyzetű gyerekekkel is, a két csoport helyzete, lelki megpróbáltatásai sokban hasonlítanak egymásra. Egy időben be-bejártam beszélgetni az egyik kórház gyermekonkológiai osztályára a betegekkel. Azt hiszem, az egyik legmeghatározóbb élményem az volt, amikor

a táborban találkoztam az egyik nagylánnyal, akinek az ágyánál ültem fél évvel azelőtt. Akkorra már kinőtt a haja, és repült, hogy megöleljük egymást. Boldogság volt őt erővel eltelve látni.

Különösen szeretem például, amikor este már pizsamában összegyűlünk házanként – egy házba tíz gyerek tartozik, és körülbelül ugyanennyi önkéntes –, és megbeszéljük, milyen napunk volt, milyen sikereink, nehézségeink voltak. Igazán őszinte pillanatok, gondolatok születnek meg ekkor.

Itt 2011-ben kezdtem, majd önkéntes státuszból az alapítványhoz kerültem, tudtam, hogy itt szívesen dolgoznék minden nap. Motivál, hogy egy ügyért dolgozhatok, jót tehetek minden nap.

Mennyiben hat az önkéntes emberre másképp a tevékenysége, mint ha ugyanazt jó pénzért végezné?

Felemeli az embert, erőt ad neki, ha azt érzi, segíteni tud másnak. Paul Newman, a hasonló táborokat tömörítő táborszövetség alapítója mondta mindig: ha rossz napod van, segíts másnak, és máris jobb lesz.

Azt már rég tudjuk, hogy a pénz nem boldogít. A kérdés az, hogy akkor mi igen. A segítségnyújtás az anyagi javaknál sokkal maradandóbb értékeket tanít az embereknek. Értő figyelem, elfogadás, megértés, szeretet. Csak hogy néhányat említsek. Táborozóink, önkénteseink gyakran tekintenek a Bátor Táborra úgy, mintha egy tökéletes társadalomba csöppentek volna, ahol a fent említett értékek uralkodnak. Ezt minden esetben segítők teljes odaadása teremti meg, amire a családok leggyakrabban bizalommal tudnak válaszolni.

A segítők folyamatosan szembesülnek gyerekek súlyos betegségével, sőt, halálesetekkel, családi tragédiákkal is. Hogyan segítik őket ennek feldolgozásában?

A tábor előtt minden önkéntesünk többnapos tréningen vesz részt, aminek pszichológiai felkészítés is a része. Ekkor lehet beszélgetni a betegségről általánosságban, kérdéseket, aggodalmakat megfogalmazni. A tábor alatt azonban azt kérjük tőlük, hogy ne kezdeményezzenek ilyen beszélgetést táborozóinkkal, hiszen ők éppen azért jönnek hozzánk, hogy elfeledjék pár

napra megpróbáltatásaikat, és ezért mi mindent meg is teszünk. Rengeteg játékkal készülünk, a betegség nincs fókuszban egyetlen percre sem. Persze minden szívszorító élménytől nem tudjuk megvédeni önkénteseinket, ezért minden turnusunkban meglátogat minket az alapítvány pszichológusa, és lehetőséget nyújtunk, hogy beszélgessenek vele azok, akik úgy érzik, szükségük van erre.

Ön szerint az önkéntesség, konkrétan a beteg gyerekekkel, gyerekekért végzett ingyenes munka mivel járulhat hozzá társadalmunkhoz?

Egyrészt nem mindegy a társadalmunknak, hogy a súlyosan beteg gyerekek hogyan találják meg a helyüket a mindennapi életben: egy életen át a betegségük miatti hátrányokra helyezük a hangsúlyt, és ők folyamatosan korlátozva érzik magukat, vagy megmutatjuk nekik, hogy mennyi lehetőség van bennük. Egy ilyen harcból, de akár egy maradandó fogyatékból is előnyt lehet kovácsolni, hiszen új képességek megszerzésére sarkallhat. Mi azért dolgozunk, hogy minél többen ismerjék fel a magukban rejlő erőt.

Ha belegondolunk, hogy 1500 érintettel találkozunk egy évben és majd' 1000 önkéntessel dolgozunk együtt, akkor már csaknem 2500 ember életére voltunk hatással. Sőt, ha én rámosolygok egy morcos kasszásra a tábori tapasztalat hatására, lehet, hogy ő már mosolyogva fogadja a következő vevőt. És ez így megy tovább. Nehezen tudnánk felmérni, meddig ér el hatásunk. //

A teljes interjú a www.ujvaros.eu honlapunkon megtalálható.

”

A Bátor Táborban eltöltött néhány nap erőforrás a táboroztatók számára is.

A 2018. évi táborokba február 11-ig várják az önkéntesek jelentkezését, bővebb információt a programokról a www.batortabor.hu oldalon lehet olvasni.

Fotó: Bátor Tábor Alapítvány (3)

Németh-Nagy Melinda albumából

Önkéntesként önmagunkhoz

Nem csak az a kérdés, hogy mit adsz önkéntesként, hanem az is, hogy mit ad neked az önkéntesség. Merthogy ad, az nem kérdés.

► Csíkné Sisák Zita //////////////

Khaki színű inges, zöld nyakkendő, vidám fiatalok társasága, ők a cserkészek. Ez a politikamentes ifjúságnevelő mozgalom a teljes és felelős emberré nevelésben nagyban épít a szabadban végzett elfoglaltságokra, a táborozásra, erdei és vízi életre, túrákra és sportra. Hierarchikus, örsi rendszerben működik. Hazánkban az 1948-as betiltása után, 1989-ben alakult újjá, s működik azóta is egyre gyarapodó létszámmal, teljesen önkéntes munkában szerveződve.

Németh-Nagy Melinda kezdetektől tagja, majd 2014–17-ig csapatparancsnoka volt a mátyásföldi 412-es Kalazanti Szent József cserkészcsapatnak.

Hogyan kezdted önkénteskedni és miért ezen a területen?

Voltak önkéntes tevékenységeim, de szervezeti szintű, rendszeres a cserkészlet lett. Gyerekként kiscserkész lettem, aztán egy időre elvitt a sport, de 18 évesen valami visszahúzott, s akkor váltam vezetővé.

A cserkészlet egy speciális dolog, mert itt nagyon sokféle dolgot csinál az önkéntesként: örsvezető vagy, aztán a

vezetőképzésben kiképző, de ugyanúgy mentünk az erdőbe szemetet szedni, meglátogattunk időseket, utcablákat mostunk, játszóteret tisztítottunk.

Ez egy hosszú feladatlista. Mi a jó neked ebben?

Nagyon sokat kapok tőle: kapcsolatot, közösséget, motivációt, szakmai tapasztalatot. Én azokat a tevékenységeket szeretem, amit csapatban csinálunk, az meg olyan, mint egy baráti együttlét: feltölt és kikapcsol. Közben pedig adok, és az is jó érzés, hogy egy kicsit jobbat tesszük a világot a tevékenységek által.

Fiatalként jó ebben részt venni, de nem vesz el ez sok időt a családtól?

Mindig kérdés, hogy mennyit tudsz beletenni úgy, hogy a család ne lássa kárát. De próbálom őket bevonni, velük is szoktam önkénteskedni. Ott voltak, amikor a cserkészekkel templomkert-takarítás volt, és pizzát rendeltünk utána. Aztán legközelebb Zénó fiam már nagyon várta a pizzát, s akkor meg kellett magyarázni, hogy nincsen mindig pizza, vagy más van.

Másrészt, amikor születtek a gyerekek, mindig volt egy kis szünet. Most, a negyedik születése előtt lemondtam a csapatparancsnokságról, de később szeretnék majd újra önkénteskedni, más területen is, ez kell nekem a tankfeltöltésre.

Vezetőként nehéz az önkénteseket motiválni?

A cserkészlet ebből a szempontból is egy jól felépített rendszer. Már kiscserkészként sokan örsvezetővé szeretnének válni. Vezetőnek lenni megtiszteltetés, így nincs annyira szükség külön motivációra. De kell a köszönet, hogy érezzék, fontos, amit tesznek. Aztán amikor valaki először szervez egy túrát, ott biztos, hogy lesz baki. Olyankor kell ezeket jól lereagálni és nem elvenni a kedvüket.

Mivel buzdítanál másokat az önkénteskedésre?

Egy Gandhi idézet adja vissza számomra legjobban, hogy miért éri meg: „Úgy tudod legjobban megtalálni magadat, ha elveszel mások szolgálatában.” //

Molnár Dénes fotóalbumából

A Káposztási Családok Egyesületét (KCSE) Smohay Ferenc és felesége Gyöngyvér, tíz másik családdal összefogva alapította meg hét évvel ezelőtt. Közösségi programokat szerveznek (családi nap, fórum, társasjáték klub, adventi koszorúkötés és vásár, családi fotózás, babaruha börze, farsang, este házaspároknak, könyvbemutatók és még sorolhatnánk), emellett kapcsolatokat építenek a helyi szervezetekkel, intézményekkel, vállalkozásokkal. Levelezőlistájuk 1300 családot ér el, közreműködésükkel alakult meg a környék első közösségi tere, a Megyeri Klub, mely otthont ad anyukák, nyugdíjasok és fiatalok találkozásainak. Tevékenységük nyomán a tízezer fős lakótelep egyre inkább olyan, mint egy falu, ahol az emberek ismerik és segítik egymást.

Egyik önkéntesük **Molnár Dénes**, kétgyermekes apuka, jelenleg vállalkozó. Ő fotózza a közösségi programokat, és viszi a bio és öko terményeket árusító Szatyorbolttal közös együttműködésük feladatait.

Hogyan kezdted önkénteskedni?

Öt éve felszabadult némi szabadidőm, és jó ötletnek találtam így elfoglalni magam. Több dologba is belekóstoltam a vöröskeresztes feladatoktól kezdve az állatmenhelyig. Aztán megismerkedtem az egyesülettel, és egyre jobban belefolytam a munkájába, mert meggyőződésemmé vált, hogy először a saját környezetünket, helyi közösségünket kell ápolni és fejleszteni, és majd terjedni fog távolabbra is a jó példa.

Több helyen is aktív vagy?

Elégé beszipantott a közösségi szemlélet. Amit most is viszek a KCSE mellett, az a Tudatos Vásárlók Egyesületének ökokör programja – mellyel a környezettudatos szemléletmódot igyekszünk terjeszteni –, és egy Waldorf óvoda és iskola alapítványának kuratoriumi tagsága. Illetve ebben az iskolában már a szülői támogatás nagy része is önkéntes munkában, tevékenységekben történik, úgyhogy ezt is ide sorolhatjuk.

A környezeted, családod elfogadja, támogat ebben?

Általában véve igen, sőt a kedvesem is becsatlakozott az egyesületbe

pályázatíróként, és gyerekeknek, családoknak szóló koncertek szervezőjeként. De az is igaz, hogy hajlamos vagyok ilyen téren túlvállalni magam, és akkor kevesebb idő marad egymásra. A tágabb környezetünk talán kissé csodabogárnak tart minket, főleg mert korábban egyáltalán nem volt ránk jellemző ez a fajta életfelfogás.

Megéri ilyen áron is, hogy olykor más-tól veszi el az időt?

Hiszek abban, hogy a közösségekben végzett önkéntes munkámmal jobb helyé válik a világ. De persze ki tudja, meddig tartana ez az elhivatottság, ha nem a barátainkkal, és sokszor a gyerekeinkkel együtt, jó hangulatban, örömmel töltenék el azt az időt, amit erre tudunk fordítani.

Volt már, hogy azt mondtad: 'Elég, nem csinálom!', vagy csak nem volt rá időd?

Néha át kell gondolni, mi az, ami esetleg már nem fér bele. Akkor elhagyok dolgokat, amikkel már nem foglalkoztam megfelelően, csak még nem akaródozt beismernem magamnak, hogy annyira nem is tudtam velük azonosulni. Olyan feladatokat, amiket magaménak érzek, szerencsére soha nem kellett végleg feladnom. Eddig mindig meg tudtuk oldani, hogy arra az átmeneti időre, amíg nem jutott rá energiám, átvállalja valaki. Nyáron meg sokkal kevesebb a feladat, olyankor pihenünk, feltöltődünk.

Mivel buzdítanál másokat az önkénteskedésre?

Amit pénzért csinálsz, nem csak te vagy – igazán az önként vállalt munkával ismerheted meg magad. ///

A zenében összeér a lelkünk

Hegedűs Endre és Katalin zongoraművészekkel beszélgettünk, akik a pódiumon és a családi otthonban is egy kottából játszanak.

► **Kovács Bertalan** //

Hogyan született meg Önökben a zene iránti hivatás?

Endre: Nekem soha nem volt kétségem afelől, hogy az én hivatásom a zene. Drága szüleim mindketten nagyon jó zongoristák voltak, a családi örökségünk, egy nagy fekete zongora, ott állt a szoba közepén. Már másfél éves koromban elkezdtem leütni a billentyűket, és öt éves koromra én lettem Hódmezővásárhely híressége, mert rengeteg mindent le tudtam zongorázni, a magam egyszerű módján. 13 éves koromban odaálltam a szüleim elé, és mondtam, hogy konzervatóriumba szeretnék járni. Aztán a diplomám megszerzése után Katica bemutatott az ő zongoratanárnőjének, aki szintén a Zeneakadémián tanított, csak a zongora melléktanszakon. Ő mindent tudott a zongoráról, még 15 évig jártam hozzá. Nem túlzás azt állítani, hogy egy második édesanyánk volt.

Katalin: Nálunk is volt otthon egy zongora, bár nem emlékszem, hogy sokat játszottam volna rajta, mert én rengeteget voltam kint az utcán. Azt szoktam mondani, hogy tipikus utcagyerek voltam: bújócskáztunk, ittunk a patakából, szaladgáltunk a réteken, fociztunk a fiúkkal... rengeteget játszottam. Szép hangom volt, szerettem énekelni, és így figyelt fel rám egy zenetanár, aki mondta a szüleimnek, hogy érdemes lenne taníttatni engem. De az igazi „zenei megtérésem” az egyik zeneiskolai zongoraóra után történt. Nem tudom, mit játszottam, csak arra emlékszem, hogy sírva mentem haza, otthon édesapám nyakába borultam, és azt mondtam neki, hogy nem lehetek más, csak zenész. Érdekes, hogy ezt a radikális, szinte misztikus élményt, amit sokan a hitben élnek át, én a zenével kapcsolatban tapasztaltam meg.

Ha jól tudom, a hit is fontos az életükben. Amikor beléptem, észrevettem Ferenc pápa fényképét a falon. Mit jelent ez Önöknek?

Endre: Mi pápisták vagyunk. Ez annak idején a keresztény felekezetek közötti torzalkodás harci szava volt, de nekem mégis tetszik a kifejezés. Úgy gondolom, hogy amíg van pápánk, és amíg hiszünk benne, hogy őt nem a püspökök, hanem maga a Szentlélek választja,

”

**Számomra
a misztikus
élményt
a zene
jelenti.**

Hegedűs Endre

Kossuth- és Liszt Ferenc-díjas zongoraművész. Diplomáját 1980-ban szerezte a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán. 1999-től 12 éven át tanított zongorát és kamarazenét a Zeneakadémia Tanárképző Intézetében. Tíz rangos nemzetközi zongoraverseny díjazottja; eddig több mint 3200 alkalommal lépett a közönség elé. Munkájáért számos díjat, kitüntetést kapott. A Széchenyi Irodalmi és Művészeti Akadémia tagja.

Hegedűs Katalin,

szintén a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán végzett, ahol zongora tanszak mellett középiskolai énektanár és karvezető szakon is diplomát szerzett. Számos alkalommal lépnek fel együtt négykezes és kétzongorás művek előadásával. 39 éve házaspár, három gyermekük van.

addig az Egyház biztosan megvéd bennünket a Sátán csábításaitól. Igaz, hogy Ferenc pápának vannak olyan kijelentései, amelyek vitára adnak okot. Egy dél-amerikai születésű, a családját bevándorlónak tekintő pápa nem ismerheti az európai viszonyokat olyan mélységben, mint mondjuk egy magyar ember, aki tudatában van annak, hogy mennyi vér árán szerzett földön élünk. Ugyanakkor a pápa kétségre okot adó kijelentéseit nem a médiumok által talált formában kellene szemlélnünk, hanem arra kell figyelniük, amit ő valójában mondott. Ha ezt megvizsgáljuk, látjuk, hogy egyáltalán nem tér el az egyház kétezer éves tanításától, sőt, minden erejével védi is azt. Mi mindenképpen hozzá tartozunk, Rómához tartozunk, és ez nekünk óriási öröm és biztonság.

Katalin: Én úgy látom, hogy a pápát erő kritikákat nagyon gyakran a nyugat-európai civilizációs gőg hajtja. Persze lehetünk büszkék a civilizációnkra, csak nem szabadna gőgösnek lennünk. Látjuk, hogy ez az erősnek hitt civilizáció éppen manapság hogyan megy tönkre, és pont azért, mert nem figyeltünk eléggé az egyház tanítására.

Hogyan él meg hitüket a házasságban, a hétköznapokban?

Katalin: Három évig éltünk Japánban, és amikor hazajöttünk, részt vettünk egy Házasság Hétköznapjainak című konferencián. Megismertük Barsi Balázs atyát, aki egy nagyon meghatározó személy az életünkben. Folyamatosan olvassuk a könyveit, megyünk a konferenciabeszédeire. Sok-sok hűsvétot nála töltöttünk Sümegen, részt vettünk a lelkigyakorlatain. Végül pedig megismertük a Regnum Christi Mozgalom vezetőit és a légiós atyákat. A legfontosabb, amit megtanultunk tőlük, hogy az egyházat, ami Krisztus teste, nagyon szeretnünk kell. Csodálatos dolog megtapasztalni, hogy amit az egyház tanít, az minket teljesen boldoggá tesz, és azon kívül semmi másra nincs szükségünk.

Endre: Mi biztosak vagyunk benne, hogy a Jóisten egymásnak szánt bennünket. A megismerkedésünkkel megtapasztalt viharos, fellobbanó szerelem azóta is tart. Sokan azt mondják,

hogy mi a holdról jöttünk: olyan nincs, hogy ketten harminckilenc év után is szerelmesek legyenek egymásba. Nálunk van. Ehhez bizonyára hozzásegít minket, hogy a munkánk a zene – a szépségnek, a harmóniának művelése. Ám főként, úgy gondolom, a Jóisten kegyelme az, ami összetart bennünket. Mindig úgy kezdjük a napot, hogy elolvassuk az aznapi olvasmányt és Barsi atya elmékedését, és hozzáolvassuk a Regnum Christi Mozgalom elmékedését is, majd utána szabadon, a saját szavainkkal imádkozunk. A közösen elmondott ima nagyon nagy megtartó erő.

Katalin: Pályánk során rengeteg akadállyal találkoztunk, és mindig a Jóistenbe kapaszkodtunk. Hittünk abban, hogy amit a Jóisten tényleg akar, ahhoz meg fog adni mindent, ami szükséges. És ha ő nem akarja, csak mi, akkor úgyis hiába kapálózunk. Ehhez gyakran visszatértünk, amikor falba ütköztünk, vagy sok-sok akadály előtt találtuk magunkat. Ez életünk vezérfonala: hallgatunk arra a hangra, ami belül van, igyekszünk Krisztussal párbeszédet folytatni és megbízni benne.

Mindketten zenepedagógusok is. Mit mondanának a művészeti nevelés fontosságáról?

Endre: Egy Nobel-díjas fizikustól hallottam a rádióban, hogy a gyermekek értelmi és érzelmi fejlődésének az lenne a legjobbat, ha 13 éves korukig csak művészetet tanulnának.

A Hegedűs család

A Hegedűs házaspár albumából

”

A zene a teljes embert igénybe veszi.

Igaz, hogy nálunk viszonylag kevés zenei nevelést kapnak az iskolában, de azért még így is szerencsések vagyunk, hogy valamennyit legalább kapnak. Hála Istennek, nálunk még mindig a csodálatosan jól működő Kodály-módszert alkalmazzák. A mesternek az volt az alapelve, hogy a zene mindenkié, nincs zenei analfabéta. Sőt, azt is mondta, hogy a zenei nevelés kilenc hónappal a születés előtt kezdődik. A magzat már az anya pocakjában hallani kezdi a hangokat, és ha valami tetszik neki, jelez. Aztán születés után az édesanyja – jó esetben – énekel neki. Ez sajnos gyakran elmarad.

Katalin: Én az egyik szakdolgozatomat a különböző zeneoktatási módszerekből írtam. Akkor még sokkal több zenetagozatos általános iskola volt. Kodálynak az volt az elve, hogy nem szabad a zenetagozatos osztályba válogatott gyerekeket felvenni, hanem amelyik szülő úgy gondolta, az odaírathatta a gyereket. És bebizonyosodott – erről annak idején sok pszichológiai és szociológiai kutatást végeztek –, hogy a zenetagozatos gyerekek minden tantárgyból jobbak voltak a párhuzamos osztályokhoz képest. A zene a teljes embert igénybe veszi. Nagyobb agyterületet mozgat meg, hatással van az érzelmi életünkre:

egyszerűen nélkülözhetetlen a teljes emberi élethez. Fel kéne tennünk a kérdést: mi a fontosabb egy országnak, egy társadalomnak? Hogy önállóan gondolkodó, értelmes egyének nőjenek fel, vagy pedig fogyasztók? Mi ma egy olyan társadalomban élünk, amely fogyasztókból áll.

Endre: Thomas Merton amerikai teológusnak volt egyszer egy nagyon meglepő válasza, amikor a mai társadalom legnagyobb problémájáról kérdezték. Ezt mondta: „Gond a hatékonysággal van. Mindennek működnie kell, a szerzetesrendtől a Pentagonig.” A hatékonyság által uralt társadalomban az emberek az orruknál fogva vannak vezetve, a hitet pedig elzárják minden lehetséges finom és durva módszerrel.

A zene a mindennapjaik része, a koncertek mégis különleges, ünnepi pillanatok. Mi történik ott?

Endre: Az emberek azért szeretnek eljárni koncertekre, mert ott összeér a lelkük, és ez a Jóisten kegyelme. Szent Ágoston szerint Isten azért adta a zenét az embernek, hogy emlékeztesse őt szellemi hazájára. Én a koncerteken is el szoktam mondani, hogy számomra ez egy ünnep. A szeretetet ünnepeljük, ami a mesterművek mögé el van rejtve. Isten üzenete ez számunkra, hogy szeressük egymást, fogjuk meg egymás kezét és folytassuk az Ő teremtő munkáját. Ilyesformán eggyé lesz a koncertterem. Ezért éri meg vállalni azt a rengeteg fáradságot és rizikót: elképzelhetetlenül sok flow-élményt ad, és aki a flowban van, az közel van Istenhez, legfeljebb nem tud róla vagy nem úgy hívja. Ha hangversenyt hirdetünk, még sokadjára is eljönnek az emberek a Zeneakadémiára vagy a Művészetek Palotájába, és nagyon hamar elfognak a jegyek. Azt hiszem, minden buktató és kacsaringó ellenére is szükség van arra, amit én csinállok: hogy az emberek kipirult arccal, bajaikat elfeledve, a föld fölött lebegve térjenek haza. Legyenek gazdagabbak, és érjen össze egy pillanatra a lelkünk, ami a mennyországban hitünk és reményünk szerint meg is fog történni. ///

IKSZ – a „nagykönyv” szerint

A néhányak által „kötelező önkéntességnek” nevezett iskolai közösségi szolgálat, ha jól működik, minden résztvevőnek örömet és lehetőségeket hoz.

Lukács Nándor
albumából

► **Simkó Zsófia** //////////////

2016 januárja óta az érettségi vizsgára való jelentkezés feltétele 50 óra igazoltan teljesített közösségi szolgálat, ami lehet „szociális, környezetvédelmi, a tanuló helyi közösségének javát szolgáló, szervezett keretek között folytatott, anyagi érdektől független, egyéni vagy csoportos tevékenység és annak pedagógiai feldolgozása”¹. Bevezetése óta a törvényt számtalan kritika érte, ami tetten érhető az IKSZ gúnyosabb elnevezéseiben is, mint a „közmunka” vagy a „kötelező önkéntesség” is. Az eltelt néhány évben azonban a legtöbb iskolában, ifjúsági szervezetknél kifarortta magát ennek egyfajta rendszere, és elkezdtek pozitív tapasztalatok is felhalmozódni.

Klausz Veronika, Tóth Edina és Lukács Nándor gimnazistákkal beszélgettünk az IKSZ-ről, és tágabban véve az önkéntesség lehetőségeiről és szerepéről az életükben.

Hogyan indultak neki a saját iskolai közösségi szolgálatotoknak?

Nándor: Amikor bekerültem a középiskolába, akkor talákoztam a kötelező 50 óra „letöltendővel”, és egyértelműen az járt a fejemben, hogy „Minek ez

nekem?!”. Aztán még kilencedikesként elmentem a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Gyermek és Ifjúsági Önkormányzat egy közgyűlésére, ahol az önkéntesség lehetőségeiről meséltek nekünk. Ez megfogott, mert fontosnak találtam, hogy a diákéletért, a fiatalok érdekképviselétéért tegyek. Vonzottak továbbá a képzési lehetőségek, tréningek is, amik a csatlakozással jártak. Itt töltöttem az IKSZ-em 50 óráját.

Edina: Nekem különösebben nem voltak elvárásaim, semlegesem álltam a feladat elébe. Úgy gondoltam, hátulütője az önkénteskedésnek nincsen, és az 50 óra nem is sok, úgyhogy álltam elébe, amikor kilencedikesként

Edinánál lett folytatása az ötven órának. Nándor, Veronika, ti ezzel hogy álltok?

az igazgatóhelyettes tájékoztatott minket. Több helyen jártam, például az állatkertben a barátnőimmal, aztán kutyát sétáltatni, a VE-GA Gyermek és Ifjúsági Szövetséggel – ahol korábban résztvevőként voltam jelen – elmentem táboroztatni, majd pedig menekült-táborban és gyermekotthonokban az ottani gyerekekkel, fiatalokkal voltam játszani, kézműveskedni. Egy ilyen alkalommal találkoztam a KÖZ-Pont Ifjúsági Egyesület diákönkormányzatosáival. Lelkes, barátságos társaságnak tüntek, nekem pedig még általános iskolából volt tapasztalatom a DÖK-ről, hát csatlakoztam. Ez olyan jól sikerült, hogy azóta az iskolai és a megyei diákönkormányzatnak is elnöke lettem.

Veronika: Mivel én a Fényi Gyula Jezsuita Gimnáziumba járok, nálunk a közösségi szolgálat kicsit másképp zajlott, és már a törvény bevezetése előtt is hagyománya volt a diákság körében. Szeretetszolgálatnak nevezik, és javarészt szociális tevékenységekre

lehet jelentkezni. Az én 50 órám egy idős, öregotthonban élő hölgy látogatásából és egy nyári gyermek-táboroztatásból állt, ahol kézműveskedtem, takarítottam, főztem a szári Élni jó házban. Ez a hely a szívem csücske, hiszen a mai napig résztvevőként is szívesen megyek a táboraikba.

Nándor: Eleinte stábtagnaként kezdtem a gyermek és ifjúsági önkormányzatnál, ami különböző rendezvényeken – például a Fuss a Fényben Sport és Családi Napon – való szervezői részvételt jelentette, majd egyre aktívabban bevonódtam. Az egyik legszebb élményem az volt, amikor határon túli fiatal DÖK tagoknak tarthattunk képzést. Az ehhez hasonló tapasztalatok erősítették meg abban, hogy van értelme a munkának, és ezek lelkesítettek tovább az iskolai DÖK és az Országos Diák Tanács irányába. Ezek pedig már teljesen az IKSZ-től független önkéntes feladatok. Becsléseim szerint úgy 500 óránál járhatok, pedig korábban ellenzője voltam az IKSZ-nek. A saját fejlődésem, az új tapasztalatok, amiket megszereztem rávezettek, hogy ideális esetben az IKSZ valójában értünk jött létre. Jelenleg a Nyíregyházi Ifjúsági Kerekasztal tagjaiként civilekkel, az egyházak képviselőivel, a rendőrséggel együtt azon munkálkodunk, hogy kidolgozzunk a városvezetéssel egy olyan rövid- és hosszútávú stratégiát, ami Nyíregyházát a fiatalok számára vonzóvá, élhetővé tenné. Mi, ifjúsági önkormányzatosokként így közvetítők vagyunk a város és a fiatalság között.

Iskolai szinten pedig közösséget igyekszünk teremteni a diákok, tanárok és szülők együttes bevonásával.

Veronika: Nálam nem az IKSZ-ből bontakozott ki az az önkéntes tevékenység, amibe nem sajnálod időt és energiát fektetni. Kilencedikesként belecsöppentem a Magis Kórusba, akikkel több nagyszabású musicallel és egyéb zenés színpadi darabbal léptünk fel. „Kicsiként” meghatározó élmény volt úgy együtt dolgozni a nagyobbakkal, hogy rögtön befogadtak, és nem éreztettek velem semmiféle hierarchiát. Egy csapatot, közösséget alkotunk. Egy-egy ilyen darab összerakása rengeteg munkát igényel, mert nagyjából 80-100 fős szereplőgárdát kell a különböző műhelyeken együtt mozgatni. Viszont a munka közben kovacsolódunk össze, repkednek a poénok, néha egy kész táncot pedig

spontán előadunk valahol a magunk és mások örömeire. Én azt tapasztaltam, hogy a tanulás és előadás során rengeteget kaptam, gyarapodtam, fejlődtem, miközben a végeredménnyel másoknak tudtam adni valamit. Jó lenne, ha ezt minél többen átélnék.

Edina: Egyszer valaki ezt így fogalmazta meg: „Amennyi időt és energiát beleteszel az önkéntességbe, annyit is tudsz aztán kivenni belőle.” Szóval egyáltalán nem ingyen munkáról van szó. Ezt javasolnám a most IKSZ-et kezdő kilencedikeseknek is: *Nézz szét, hogy milyen lehetőségek vannak, válassz az érdeklődésednek megfelelően, lehetőleg keress hozzá társakat és légy nyitott, mert hasznos tapasztalatok érhetnek.* És ha a munkád eredményeképp látni fogod az örömeiket, a csillogást a szemükben, akkor már megérte.

Klausz Veronika
albumából (2)

Nándor: Engem is ez motivál: a közösség értékelése, visszajelzése, és az, hogy ha teszek valamit értük, akkor az jót, változást hoz.

Ti magatoktól fedeztéték fel az önkéntességnek ezeket a szépségeit, vagy érkezett egy kis segítség is hozzá?

Nándor: Mindenféle tapasztalatból le lehet szűrni valamit, még a rosszabb élményekből is. De ehhez sokszor segítség kell. Velünk a KÖZ-Pont Ifjúsági Egyesület foglalkozott. Mindig volt a tréning alkalmának felvezetése, aztán ki-ki megtudta konkrétan, hogy mi a dolga, a végén pedig megosztottuk egymással, hogy ki mit visz haza. Ez segített fejben átgondolni és helyre tenni az élményeket. Ezért gondolom, hogy a legnagyobb gond az IKSZ-szel az, amikor valaki elintézi a pecsétet konkrét energia-befektetés nélkül: saját magát fosztja meg a fejlődés lehetőségétől. Nem beszélve arról, mennyi fejfájástól kímélhetjük meg magunkat. Például amikor valaki az IKSZ során jön rá, hogy hiába akar óvónő lenni, ha valójában nem is bírja 3 óránál tovább a gyerekeket.

Veronika: Nálunk kilencedikben állandóan erről folyt a beszélgetés: egymás közt a folyosón, de sokszor az osztályfőnöki órákon és a kollégiumi esti imákon is. Ennek pedig erős csapatépítő hatása volt – túl azon, hogy tágította a látóterünket, új kapcsolatok kialakítását tette lehetővé, és fokozta a toleranciánkat a sokféle „más” megismerése révén. Azt gondolom, számomra ez volt a lényege: ráébredni, hogy úgy kell adnom, hogy közben

Lukács Nándor
albumából

leginkább mégiscsak befogadok, befogadom azt a másik embert ott, velem szemben, anélkül, hogy meg akarnám változtatni.

Edina: Eleinte kellett a segítség, utána viszont többször magamra voltam utalva. Így volt lehetőségem küzdeni a saját dolgaimért. Közben pedig rengeteg mindent tanultam én is, nem lexikálisan, hanem sokkal inkább életkézségeket, talpraesettséget, proaktivitást, azt, hogy hogyan kell csapatban dolgozni, programot tervezni, egy folyamatot levezetni, jól kommunikálni – csupa olyan dolgot, ami később segít majd más helyzetekben is megtalálni a megoldásokat. ///

¹ Az idézet forrása: 2011. évi CXCV. törvény a nemzeti köznevelésről, Magyar Közlöny 162. szám, 2011. december 29.

Hová tart a nő?

► Smohai Balázs //////////////

Magyarországon az utóbbi évtizedekben növekszik a szabadságunk anyagi, politikai és vallási értelemben. A társadalmi tendenciát nézve úgy látom, hogy mégsem haladunk a boldogabb, teljesebb élet felé. Bár kifejezzük, hogy erre vágyunk, csak nő a frusztráció, hogy nem ez a valóságunk. Miért? A rengeteg ok közül az egyik legsúlyosabb: felbomlóban van a család. A férfi és nő szövetségének egyik legfontosabb közös célja – a gyermek felnevelése – sokadrangúvá vált. Egyre gyakoribb a kötődési nehézségekkel küzdő, sérült ember. Mi van ennek a hátterében?

Egyrészt egyre kevesebb a tartós, boldog házasság. Kevesebben alapítanak családot, és növekszik a válások száma. Amikor drasztikusan darabokra hullik a társadalom sejtje. Másrészt ott van a szeretetteljes apák, férfiak hiánya. Ez is nagyon látványos, és borzalmas következményei vannak. Gyökeres változásra lenne szükség a férfiak részéről.

Harmadrészt a szeretetteljes nők, anyák hiánya is egyre nagyobb mértékű. Megdöbbenő, hogy mennyire nem ismerjük el azokat a nőket, akik vállalják, hogy sok évet szinte teljesen a gyermekeiknek, családjuknak adnak. Gyanakodva tekintünk azokra az egészséges emberekre, akik nem tanulnak és nincs jövedelemmel járó munkájuk: Hasznosak ők egyáltalán? A társadalom bélyege: az ilyen nő, az ilyen férfi nem valósítja meg önmagát.

De mi az önmegvalósítás? Pál Feri szerint az önmegvalósítás három szintje: önkifejezés, önátadás és önfelülmúlás. Nem könnyű meghaladni az első szintet. Reális, hogy sokat veszítünk, ha nem magunkra irányulunk. A kérdés, hogy tudunk-e szeretettel, szabadon igent mondani arra, hogy adjuk át magunkat, múltjuk felül önmagunkat. Valakiért, valakikért. Hiszünk abban, hogy ez százszorosán megtérül?

Hogy ezért érdemes élni, így lehetséges életünk kiteljesedése, a valódi önmegvalósítás? Hiszem, hogy férfiként és nőként is arra vagyunk hívva, hogy az életünket adjuk másokért. Ebben a legtöbb nőnek nagy a helyzeti előnye: az anyai hivatás. Az utóbbi évtizedekig a nők nagy arányban megélték az anyaságban az önátadást és az önfelülmúlást. Sajnos ma számos új lehetőség csábítja hatékonyan a nőket arra, hogy az önmegvalósítást máshol keressék. Így nagyon nehéz elkötelezetten, szabadon kibontakozni a család keretein belül. Tartósan a férjnél és a gyerekeknél elidőzni, és nem más könnyebb, látványosabb, hasznosabbnak tűnő tevékenységeknél.

A gyerekeknek stabil anyai jelenlétre van szüksége. Társadalmunknak pedig boldog, jószándékú, kiegyensúlyozott emberekre. Nem annyira sikeres emberekre, akik sokra vitték valamilyen szakmában. Igaz, hogy a gyereknevelés valószínűleg több kihívással, lemondással, monotonitással, sőt szenvedéssel járó feladat. De van reményünk, amiről Jézus is beszél: „Az asszony is, amikor szül, szomorodik, mert eljött az ő órája; amikor azonban megszület a gyermeket, már nem emlékszik a szorongatásra az öröm miatt, hogy ember született a világra.” Hiszem, hogy ez nem csak arra a néhány órára vonatkozik, amikor megszületik a gyermek anyja méhéből. Hanem arra a folyamatra is, ahogyan megszületik a gyermek öntudata, személyisége – gondoskodásból. Nagy szükségünk van nőkre, akik átélik ezt az örömet. Férfiakra, akik erre hívják, biztatják és támogatják őket. ///

► **Simkó Zsófia** //////////////

28 éves vagyok, férjezett, végzettségemet és munkámat tekintve pszichológus, némi család- és párterápiás képzettséggel, és nem utolsósorban: nő. Azért tartom ezt lényegesnek leírni, mert ebből a perspektívából látom a világot, benne többek között a család, a férfi és a nő szerepét – most, az eddigi tapasztalataim birtokában.

Nem érzem magam semmilyen formában sem elnyomottnak, így nehezen tudok mit kezdeni az erősen feminista felhangú üzenetekkel. Örülök, ha egy férfi előreenged az ajtónál, de nem aggaszt, pláne nem dühít, ha nem teszi. Mivel a munkahelyemen és más közegeimben is azt tapasztalom, hogy tiszteletben tartanak, a magam részéről szükségtelennek érzem, hogy bármiféle külön jogokat kérjek ki magamnak. A tisztelet viszont nem (csak) a nőségemnek szól, hanem az ember voltomnak, így a többieknek is jár. És szerintem ez így rendben van. Dolgozom. Nem azért, mert karrierista vagyok. Talán nem is a pénz miatt (éppen eltengődhetnék az én fizetésem nélkül is valahogy), bár hozzáteszem, jó érzés, hogy hozzájárulhatok a saját családom működéséhez, és hogy nem érzem eltartottnak magam. Ez fontos az önbecsülésem szempontjából. És nem gondolom, hogy régen ez máshogy lett volna. Az ük- és dédnagyanyáim ugyanúgy keményen dolgoztak, ha nem fizetésért, akkor a földeken, hogy az aratás időben elkészüljön, az állatok időben meg legyenek etetve, hogy a család szekere meheszen szépen előre. A gyerekeik? Otthon maradtak

vagy mentek velük? A szomszéd nagyobb gyereke vigyázott rájuk? Ki tudja... Emiatt viszont nem gondolom, hogy gondot jelentene a nők munkába állása.

Azt sem szabad elfelejteni, hogy más kultúrákban egészen máshogy viszonyulnak a családhoz, különösen, ami a gyermek születése körüli időszakot illeti. Sok nyugati országban például fel sem merül a GYES lehetősége, nemhogy három évig, még három hónapig se. A magyar törvények tehát a mi, kelet-európai szemléletünknek megfelelően meglehetősen „családbarátak”, bármit jelentsen is ez. Mégis, sok amerikai és német, épkézláb, magát egészséges felnőtté kinövő gyermeket láttam, nagy szeretetben élve szüleikkel, normális kötődési kapcsolatokban. Ebből számomra az rajzolódik ki, hogy sokféle formában lehet egy „jó család” működtetni és éltetni. És hogy elsősorban nem a formaságai (ki mennyit dolgozik, ki dolgozik egyáltalán, kinek milyen munka/szerep jut a háztartáson belül, ki mosogat és ki cseréli ki a kakis pelenkát) határozzák meg egy család „jó-ságát”. Hanem *valami más*.

Ettől persze nem gondolom azt, hogy nincsen gond Magyarországon, az itteni családjainkkal. Mivel serdülőkkkel foglalkozom, látom, milyen kártékony tud lenni a válás, vagy egy szülő hiánya. Mégis, még ilyenkor is van számtalan védő tényező. Ez az az előbb említett *valami más*. Amitől szerintem egy család jó, az az idő és figyelem, amit egymásra fordítunk. Amit *valóban* egymásnak szentelünk, túl az elintézendő csip-csup ügyeken, túl a kényszerű logisztikai feladatmegoldások miatti kommunikáción. Ha ez az idő és figyelem megvan, mindegy, hogy előtte ki honnan jött, a konyhából e, a fővő ételek mellől vagy a munkahelyéről, a lényeg, hogy otthon *tényleg* találkozunk egymással, ne csak éljünk egymás mellett. Ez a figyelem és idő az, amit ha egy gyerek megkap mindkét szülőjétől, akkor egy válás közepette vagy után is képes lesz bízni és kapcsolatokat ápolni. Végezetül pedig egy statisztikailag megtámogatott ok a reményre: 2010 óta hazánkban a házasságok száma emelkedik, 2016-ban pedig 20 éves házassági rekord dőlt meg. Mindeközben a válások száma pedig stagnál, vagy éppen csökken. Talán lehet ez még jobb is. ///

Önként

Egyszer külföldön történt velem, hogy mire hazaértem az albérletbe, a lakótársaim elajándékoztak egy számomra fontos, emlékként őrzött játékot egy vendégkislánynak. Beléptem az ajtón, és emlékszem, ahogy a kislány előtt hangosan mondták: *„Végre hazaért, látod, most biztosan neked adja, hiszen annyira tetszik neked!”* Szó nélkül adtam oda, de torokszorító emléket máig őrzöm, s talán ez is hozzájárult ahhoz, hogy annyira érzékeny lettem a szabadságra, a szabadon hagyásra a szeretetben (is). Mert ha önként, saját elhatározásból, belső indítatásból adok időt, tárgyat, önmagam, akkor eláraszt a flow, a kreativitás, a belső öröm, úgy fénylik a jótett, hogy sokakat vonz, és erőltetés nélkül terjed, mint az influenza. Persze a belső indítatást ébren tartani nem könnyű, s bár számos módja van, a legtöbb munkás, de az biztos, hogy ebben is tudunk segíteni egymásnak. Engem leginkább ez a nyugodt belső fény inspirál, amikor valaki igazán beleáll abba, amit csinál, és ha még öröm is árad belőle, akkor sokszor csatlakozni támad kedvem, néha nem is ugyanabba a projektbe, hanem csak visszaállok a saját helyemre az életembe, leporolom a „polcokat”, és újra végig tudom gondolni, valójában milyen életet is szeretnék. Önként. És ilyenkor mosolyogva – és kicsit öntudatoskodva – mondom a sóhajtozó utasoknak a BKV-n, mikor nagyon sajnálnak, hogy a három gyerekkel, babakocsival zötykölődöm, hogy *„Nincs semmi gond, én, mi jól vagyunk. Én akartam, én vállaltam, én örülök neki(k)!”* ///

Feltserné Bernáth Mária

A fénykép 2016 nyarán Jordániában készült egy nemzetközi önkéntes programon.

Fotó: Merényi Zita

Egy ritmusos latin-amerikai tánc neve, egyben egy új nemzetközi önkéntes programot jelentő mozaikszó, mely az Ezer Civil Szervezet Akcióban (spanyolul: Mil Organizaciones No Gubernamentales en Acción) rövidítése. A tevékenység valójában nem új. Az újdonság benne a szervezetbe, hálózatba tömörülés, és az önkéntes programként való szakmai igényesség. A Milonga ugyanis az egység lelkesége inspirálta szociális akciókat, városkákban működő tevékenységeket kapcsol össze a magukat külföldön kipróbálni akaró fiatalokkal a New Humanity, a Fiatalok az Egyesült Világért és a Latin-Amerikai Háló közvetítésével. Célja, hogy a fiatalok ne hagyják a fiókban porosodni útlevelüket, hanem lehetőséget kapjanak a más népek, kultúrák felé való nyitásra, önmaguk ajándékozására külföldi önkéntesség keretében. A latin-amerikai (Argentína, Bolívia, Mexikó, Paragay, Venezuela és Uruguay) kísérleti fázisban, 2017. augusztusáig Dél-Amerikában 60 fiatal élt a program adta lehetőséggel. A kezdeményezés már beindult Európában (Olaszország, Horvátország), Jordániában, a Fülöp-szigeteken és az afrikai kontinensen is (Kenya, Tanzánia). A Milonga egyéni tutorral biztosítja az önkéntes fiatal elkísérését mindhárom fázisban: a felkészülés, az ott-tartózkodás és

a származási országba visszatérés során. A bázist és a helybeli közeggel, emberekkel való kapcsolatot a Fokoláre Mozgalom városkái és közösségei biztosítják. Az Egyesült Világ Projektben (unitedworldproject.org) keresztül a résztvevő fiataloknak megadatik, hogy világszinten is hírt adjanak magukról, és összeköttetésben álljanak egymással. Évek óta zajlott szociális, nevelői, interkulturális tevékenység a világ sok részén. A Milonga ezek tapasztalataiból nőtte ki magát. Megkülönböztető jegye: bármilyen szociális vagy társadalmi önkéntesség alapjának az abban résztvevő összes fél közti tiszteletteljes és baráti – az egyetemes testvériségen alapuló – köteléket tekint. Ez a lelkiület motiválja a résztvevőket, hogy felkeressenek kiszolgáltatottságban élő embereket, és szervezzenek nekik-velük egy közösségi, párbeszédre és igazi interkulturális cserére alapuló tevékenységet, élményt. Nem „fentről”, hanem együtt, a ”kölcönösség” elvére alapozva keresnek megoldást a problémákra. „Megérkeztem Cochabambába, a Casa de los Niños-ba – meséli egy lány, aki egy bolíviai civil szervezetnél vállalt önkéntességet. – A ház tele volt elhagyott, árva pici gyerekekkel. Persze mindegyiknek megvoltak a maga igényei, gyógyszerei, napirendje, pelenkája és ruhái. Ahány név, annyi élettörténet. Az elején teljesen össze voltam zavarodva, zúgott a fejem az információktól, úgy éreztem, képtelen vagyok megoldani a körülöttem hemzsegő gyerekek problémáit... Majd a kételkedést felváltotta a bizonyosság: itt a helyem, ez a dolgom, a hivatásom. Átéltettem az ő életüket, amely hol fent, hol lent, tele van előre nem tervezett dolgokkal, fájdalommal és szorongással, de reménnyel is. Néha jó híreknek örültünk, máskor majd megszakadt a szívünk. Megtanultam egyik napról a másikra élni, nem tervezni, nem megelőlegezni a dolgokat, mindig készen állni bármelyikőjük számára. Megtanultam a haldokló gyermeket átölelni, csak hogy abban a keserű pillanatban is megéreztessem vele, hogy valaki szereti, ölben vinni azt, aki nem tud mozogni, etetni azt, aki nem tud nyelni. Egyszerűen olyan dolgokat, amire soha nem gondoltam volna.” ///

Cseh fiatalok nyári önkéntessége

Ha visszatekintek az elmúlt körülbelül tíz évre, mindig is arra vágytunk (és vágyunk ma is), hogy tehessünk valamit másokért, és elsősorban az emberek közé hozzuk Istent. Sok barátunk hasonló vágyat érzett magában, ezért közösen önkéntes brigádokat alakítottunk, amelyeknek tevékenységei akkoriban szorosan kötődtek az egyházi környezethez.

Egy alkalommal néhányan részt vettünk egy nemzetközi találkozón. Ott hallottuk a magyar fiatalok lelkesítő beszámolóját nyári táborukról (szerk. megj.: *Fiatalok az egyesült világért* éves táboráról), melynek keretében különféle embereknek nyújtottak segítséget önkéntes alapon. Itt született meg a gondolat, hogy mi is szervezzünk barátainkkal együtt nyári önkéntes munkát, amelynek később a SummerJob elnevezést adtuk. Istent akartuk elvinni az emberekhez, de nem szavakkal, hanem a szeretet által akartuk megjeleníteni, mégpedig olyan környezetben, amely nem feltétlenül kötődik az egyházhoz. Akciónkat Nyugat-Csehország Manětínsko nevű régiójában kezdtük. Eleinte elég spontán módon szerveződött, de mára már szervezettebb a munka, és a résztvevő fiatalok száma is a kezdeti negyvenről százötvenre nőtt, sőt, rendszerint több a jelentkező, mint amennyit el tudunk helyezni.

Munka közben a családoknál, településeken, plébániákon, ahol segítünk, olyan kapcsolatok alakulnak ki, amelyeket aztán tovább lehet mélyíteni az általunk kínált esti „szabadidős” programok keretében, amelyek mindenki számára nyitva állnak, legyenek azok értékátadásra alkalmas kulturális események, mint például egy koncert, színelőadás, vagy éppen beszélgetések olyan emberekkel, akik szívesen beszámolnak tapasztalataikról.

Vladimír Pokorný (2)

Az akció már nyolcszor került megrendezésre, miközben egy helyre nem szeretnénk háromnál többször visszatérni, éppen azért, hogy segítségünket újabb és újabb helyeken tudjuk felajánlani, és lehetőség szerint hasonló tevékenységre készítsük a helyi lakosokat is. A programunk az első helyszínén olyannyira eredményes volt, hogy itt az akció már több éve folytatódik helyi fiatalok szervezésében, a hátteret pedig az oblatikus szerzetesek biztosítják. A visszajelzésekből kitűnik, hogy a SummerJob sokat jelent azoknak, akiknek segítünk, de ugyanannyira értékes a szervezők és a résztvevők számára is. Két résztvevő és két polgármester így nyilatkozott:

„Érdekes, hogy sokszor nem a konkrét manuális segítség a legfontosabb. Az emberek, akiknél dolgozunk, gyakran az együtt töltött időnek örülnek a legjobban, és annak, hogy van kivel elbeszélgetniük.” (David Špelda, egyetemista, résztvevő)

„Mi, résztvevők azért megyünk a helyi emberekhez, hogy dolgozzunk náluk, segítsünk nekik, de gyakran ők ajándékoznak meg minket segítőkészségükkel. Sokszor sokkal többet kaptam, mint amennyit én magam segíteni tudtam. A SummerJob résztvevői közösséget alkotnak, amelyben szórakozhatunk és elcsendesedhetünk, dolgozhatunk és imádkozhatunk.” (Tomáš Pejchal, gépészmérnök, résztvevő)

„Nagyon örülök, hogy a SummerJob akció eljutott községünkbe. Úgy láttam, hogy a kezdeményezés erős ösztönzésként hatott lakosainkra. Szemmel látható volt, ahogy az egész község szó szerint feléledt és mozgásba lendült. Nem csak a fizikai segítség jelentett sokat, hanem a résztvevők mosolya és imádságai is.” (Leoš Hannig, Vápenné község polgármestere)

„Mindenki, akivel beszéltem, azt mondta, hogy az önkéntesek ott tartózkodása és munkája lenyűgözte. A program egyik legfőbb pozitívumának azt tekintem, hogy a fiatal generáció kapcsolatba kerül az idősebbekkel, akik időnként hajlamosak kritikusan szemlélni a fiatalokat. A SummerJob keretében meggyőződhetek róla, hogy vannak rendes fiatalok is, akik törődnek másokkal. Nekem személy szerint nagyon tetszett a munka és a közösségi együttlétek összekapcsolása. Annak is örülök, hogy az önkéntesek a községünk területén elhelyezkedő árvaházban is segítettek, és így jó példát mutattak az ott élő gyerekeknek.” (Zdeněk Beťák, Černá Voda község polgármestere) ///

Kateřina Polívková

Fordította: Forgács Ildikó

Mária szerepe

Mária, az istenszüdő, nem csak fizikailag adta Jézust a világnak, hanem anyai szeretetének minden megnyilvánulása is Istenről beszél.

► Chiara Lubich //

A Fokoláre Mozgalom alapítója. Lelkisége laikusok ezreit állította és állítja a társadalom szolgálatába.

Az anya szeretete sohasem szűnik meg gyermeke iránt, akkor sem, ha rossz úton halad, és mindig vár rá, ha távol van, nincs más vágya, mint hogy újra lássa, megbocsásson neki, újra magához ölelje, mert az anyai szeretet az irgalmasság illatát árasztja. Az anya szeretete mindig felülről nézi gyermeke bármilyen fájdalmas helyzetét vagy gyötrelmes körülményét. Az anya szeretete sohasem hagy alább semmiféle erkölcsi, ideológiai vagy más jellegű vihar közepette, mely gyermekét magával ragadhatja. Szeretete, mivel mindezek felett áll, arra vágyik, hogy mindent elfedjen és elrejtessen. Az anya, ha látja, hogy gyermeke veszélyben van, nem riad vissza semmiféle kockázattól. Ha a vonat üti el, a sínek közé ugrik, hogy megmentse, ha a tenger hullámai sodorják el, utána veti magát, mert az anyai szeretet

természeténél fogva erősebb, mint a halál. Ha ilyenek az anyák a mindennapokban, képzeljük csak el, milyen lehet Mária szeretete. Emberi és isteni értelemben véve is anya, mert anyja annak a gyermeknek, aki Isten, és lelki értelemben mindnyájunk anyja. Mária az *anya*, az anyaság mintaképe, a szeretet példaképe. Mivel Isten a Szeretet, Mária az, aki megmagyarázza, hogy ki Isten, nyitott könyv, mely Istenről beszél. Isten szeretete olyan hatalmas volt, hogy a legrettenetesebb halállal halt meg értünk. És mindezt a megmentésünkre tette, ahogy egy anya szeretetének az indítéka is mindig a gyermekének az érdeke. //

Forrás: CN 1972/10

Fordította: Tóth Judit

”

**Ez egy életstílus,
ami lehetővé
teszi, hogy hatást
gyakoroljunk
a világra.**

Fényt vinni a világba

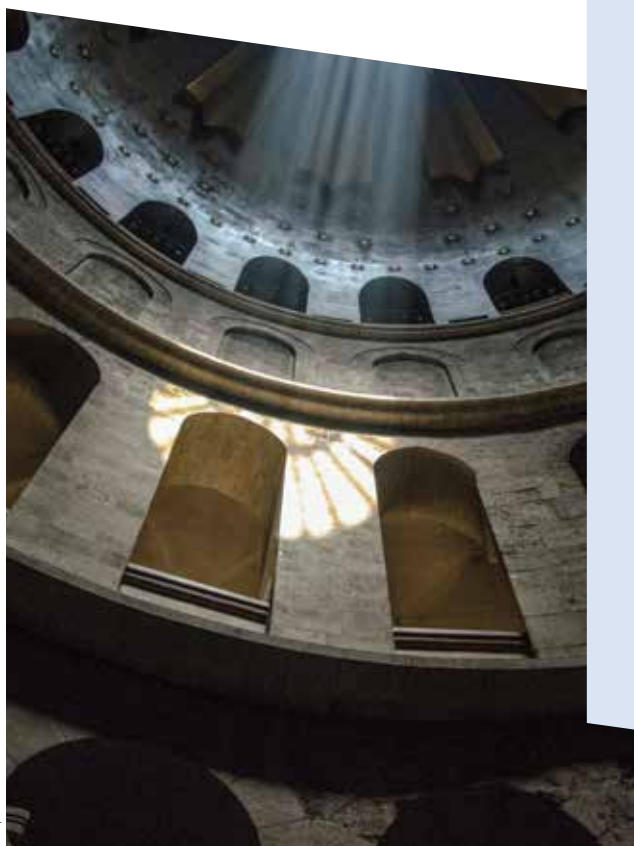
► Giuseppe Maria Zanghì //////////////

Soha nem úgy tekintettem a hivatásomra, a fokolárra, mint egy helyre, ahová belépek, hogy itt szentté váljak, miközben otthagynom a világot, soha. Soha nem is tettem volna ilyen lépést. Ez nem olyan hivatás, mint a domonkosoké, a karmelitáké vagy a ferenceseké. Ez valami más. Ez egy életstílus, amit azért választunk, mert lehetővé teszi, hogy létrehozzuk magunk között a szükséges feltételeit annak, hogy hatást gyakoroljunk a világra. Ha a fokolarinik legelső nemzedékét nézzük, ők már mind képzett, felkészült emberek voltak. Volt köztünk építész, egyetemi tanár, sebész, akik munkájukat eszköznek tekintették, hogy ezt a nagy Ideált továbbadják az emberi élet különböző területein, és egy más világot teremtsenek. (...)

Ha nem testesítjük meg az Ideált, akkor elvész. Emlékszem, Chiara egyszer azt mondta: „Peppuccio, mielőtt meghalok, szeretném látni az egyetemünket”, és meglátta, a halála előtt meglátta. De emlékszem arra is, amikor azt mondta: „Nézd Peppuccio, ha nem születik meg a mi kultúránk, akkor az Ideál ugyan terjedni fog, de nem hatol mélyre. Chiara számára tehát a mélység nem lelki témák kérdése, hanem kulturális kérdés, mert ezzel az ember bensőjébe hatolunk. Elcsodálkoztam, mert éppen az ellenkezőjére számítottam. Tehát nem azzal tudunk mélyebbre menni, ha terjedünk. Persze terjesztenünk is kell az Ideált, ilyenkor sok szép dolog elhangzik, és ez tetszik az embereknek. Ha szeretve érzik magukat, annak mindenki örül. De így nem jutunk el az ember legmélyére. Nehéz eljutni oda. Ezt a korunk világával folytatott kulturális párbeszédben is figyelembe kell venni. Nem gondolhatjuk, hogy a kultúra mélysége minden szinten megtalálható, és amikor az Ideálról beszélünk az embereknek, akkor ők azt azonnal meg is értik, nem. (...)

A mai kultúra eljutott a nihilizmussal a teljes sötétségre. De úgy gondolom, ez elvezet bennünket az elhagyott Jézushoz. Ha nem így lenne, soha nem értenék meg, hogy ki az elhagyott Jézus. Chiara ugyanis azt mondja, hogy az elhagyott Jézus korunk emberének Istene. ///

Forrás: collegamentoch.focolare.org
Fordította: Fekete Mária
Szerkesztette: Tóth Judit

JANUÁR

„Jobbodat,
Uram,
megdicsőíti
ereje”

(Kiv 15,6)

greenpligrimage.files.wordpress.com

Hidak építése

Ebben a hónapban az élet igéje Mózes énekének egyik sorát idézi az Ószövetségből, amikor Izrael magasztalja Istent, mert megsegítette népét története során. Ez a himnusz elbeszéli Isten hatalmas tetteit népének üdvösségére az egyiptomi fogságból való szabadulástól kezdve egészen megérkezéséig az ígélet földjére. Útja során sok nehézséggel és szenvedéssel kellett szembenézniük, de végig Isten biztos keze vezette őket, néhány olyan ember közreműködésével, mint Mózes és Józsue, akik Isten üdvösségetvénének szolgálatába álltak.

Amikor a hatalom erejéről van szó, hajlamosak vagyunk olyan erőre gondolni, amely gyakran elnyomással, emberek és népek közötti harccal párosul. Isten igéje azonban feltárja előttünk, hogy az igazi erő a szeretet, ahogy azt Jézusban láthatjuk. Ő egészen a halálig élte végig az emberlét tapasztalatát, hogy szabadulást hozzon, és elvezessen az Atyával való találkozásra. Neki köszönhetően megmutatkozott Isten szeretetének ereje az emberek iránt. Ha önmagunkra tekintünk, őszintén be kell ismernünk a korlátainkat. Emberi törekvésünk tagadhatatlan, akár testi, akár lelki, pszichikai vagy kapcsolati téren. De épp ebben tapasztalhatjuk meg Isten szeretetét, mert gyermekeinek, minden embernek a boldogulását akarja, és kész erejével segítségére lenni azoknak, akik sorsukat szelíden leteszik a kezébe, hogy előmozdítsák a béke, a közjó és a testvériség ügyét.

Nagy bölcsességgel választották ki ezt az igét a keresztények egységéért való imahét mottójául. Mennyi szenvedést okoztunk egymásnak kölcsönösen évszázadokon át, növeltük ezzel a szakadást, a gyanakvást és megosztottuk a családokat és a közösségeket.

Szükségünk van az imára, hogy kérjük az egység kegyelmét, mint Isten ajándékát;

ugyanakkor föl is ajánlhatjuk magunkat, hogy szeretetének eszközei legyünk a hidak építésében. 2002-ben Genfben az Egyházak Világtanácsának ülésén felkérték Chiara Lubichot, hogy mondja el ezzel kapcsolatban a gondolatait és a tapasztalatát. Most ebből idézünk:

„A dialógust a következőképpen folytatjuk: mindenekelőtt azonos szintre helyezkedünk a beszélgetőtársunkkal, bárki legyen is az. Aztán meghallgatjuk őt, teljes úrt teremtve magunkban. (...) Ily módon magunkba fogadjuk a másikat, és megértjük őt. (...) Mivel szeretettel hallgattuk meg, ő is kedvet kap ahhoz, hogy meghallgassa, amit mi mondunk.”¹

Ebben a hónapban használjuk ki a mindennapos lehetőségeinket, és szójuk szorosabbra, vagy vegyük fel újra a kapcsolatot azokkal, akikkel nem azonos egyházhoz tartozunk, közeledjünk tisztelettel és barátsággal ezekhez az emberekhez és családokhoz. És miért ne közeledhetnénk imával és ugyanilyen gyakorlattal a belső ellentétek felé is saját egyházi közösségünkben, vagy akár a politikában, a társadalom különböző területein vagy a családban is? Akkor mi is örömmel mondhatjuk majd: „Jobbodat, Uram, megdicsőíti ereje”. ///

Letizia Magri

Fordította: Reskovits Ágnes

¹ Vö. Ch. Lubich, „Az egység és az elhagyott Jézus a közösségi lelkiség alapjai”, Genf, 2002. október 28.

Csalódásokon át Istenhez

Hetedikes korom körül feltettem magamnak a kérdést, mit is jelent számomra az, hogy meg vagyok keresztelkedve. Elkezdtem keresni Istent az életemben, imádkozni, kérni Őt, Hozzá fordulni. Akkoriban a hitem inkább amolyan bizakodásba vetett hit volt, például sokat kértem, hogy vegyenek fel a kiválasztott középiskolába, azonban soha nem találkoztam olyan közeggel, ahol a hitem megerősödött volna. Amikor jól ment az életem, sokat imádkoztam Istenhez, amikor nehézségeim voltak, egy kicsit elfordultam Tőle. Lassanként értettem csak meg a rólam alkotott szeretet-tervét.

A középiskola után felvételiztem pszichológia szakra. Sokat tettem azért, hogy bekerüljek, ami lemondásokkal is járt. Jól vettem az első akadályokat, sokat tanultam, és az érettségim is remekül sikerült, viszont két ponttal lemaradtam. Egyáltalán nem értettem, Istennek mi a szándéka ezzel, és kicsit haragudtam, hogy nem jött össze egyből. Akkoriban még nem volt személyes kapcsolatom Istennek, és akkor egy kis időre el is fordultam Tőle.

Eltelt az egy év, ismét jelentkeztem a pszichológiára, de akkor már felvettek. Visszatekintve erre az évre úgy látom, sokat fejlődtem, és ez az idő is kellett ahhoz, hogy később jobban be tudjam fogadni Istent. Továbbá megerősített abban is, hogy nekem ezt a szakmát kell választanom. Ezt legjobban akkor értettem meg, amikor az egyetemen találkoztam Regivel, aki az életével, az értékeivel ismét Isten felé fordított, és megismertetett a fokolár lelkiséggel is, amelytől rendkívül sokat kaptam és kapok mind a mai napig.

Ezután folyamatosan éreztem Isten hívását, de nekem is meg kellett tennem

unsplash.com/Lee Key

a lépéseimet felé. Sokat jelentett például annak felismerése, hogy ne a kedvesem miatt menjek el a templomba, hanem azért, hogy valóban Istennel találkozzam. Amikor ezt ki tudtam mondani, örömet és nyugalmat éreztem, és akkor vált világossá, hogy Isten tervében miért is lehetett benne, hogy engem akkor ne vegyenek fel az egyetemre.

Fontos volt számomra a közösséggel való találkozás is. Amikor másodéves voltam, a főbélőmnek hirtelen szüksége lett a lakására, és csak egy hetet adott a kiköltözésre. Hogyan találok ilyen rövid idő alatt valami jó helyet? Szerencsére akkor már tartottam a kapcsolatot a szegedi fokoláros fiatalokkal – a genekkel –, és általuk be tudtam költözni abba a lakásba, ahol ráadásul állandó közelségben lehettem velük. Ekkor kezdődött el egy nagyon szép, intenzív történet, tele kegyelemmel.

Szeretek egyszerre több dolgot csinálni, érezni, hogy zajlik körülöttem az élet. Éppen ezért többször túlvállaltam már magam. Szeretem érezni, hogy mindenhol számítanak rám, és hogy biztos nincs más, aki meg tudná csinálni az adott feladatokat. Ám egyszer csak felismertem, hogy Istennel együtt kell ezeket csinálnom, mert Ő mutatja meg, melyek a fontos dolgok. Nem azt akarja, hogy erőmön felül teljesítsek, hanem hogy jól tegyem azt, amit rám bízott.

Megálltam és elmentem misére, ahol azt mondtam neki, „Uram, én veled

szeretnék csinálni mindent, a te akaratod szerint”. Nagy nyugalom és szabadság töltött el. Az elkövetkezendő napokban pedig Isten valóban megmutatta, mi az, amiről le kell mondanom, kimondani, hogy „nem”, ami nekem alapjában véve nagyon nehéz, és mi az, amire időt kell szánnom. Például egy fárasztó nap végén az egyik ismerősöm segítséget kért tőlem. Éreztem, hogy felül kéne emelkednem valahogy a fáradtságomon, kimondtam az igenemet, a barátom pedig nagyon örült a segítségnek. Fontos lett számomra, hogy a kis dolgokban is állandóan Isten akaratában maradjak, készen arra, hogy észrevegyem a helyzeteket, amikre hív. Ez a felismerés különösen fontos azóta is, immár a házasságban és a gyermeknevelésben. //

Gyüre Tamás

Megnyitottuk otthonunkat

Lassan tíz éve járunk a budakeszi fokolára közösségbe. A kéthetente esedékes közösségi alkalomnak sokszor mi adunk otthont. A gyerekeink, mivel protestáns (református, ill. metodista) család vagyunk, eleinte furcsán fogadták, hogy egy katolikus lelkiségi mozgalom nálunk található. Aztán lassan megszokták, és ma már szinte kérés nélkül segítenek a helyszínt berendezni. Ahogy nekünk is rutinszerű lett a csütörtök esti alkalom helyszínének rendszeres biztosítása. Nagyon szeretjük és hálásak vagyunk a befogadó szeretetközösségért, a sok tapasztalatért, amit megoszthatunk, és azért, hogy senkit sem zavar az, hogy nem vagyunk katolikusok. Hiszen a hitünk alapja és fundamentuma ugyanaz a Jézus Krisztus. //

Trócsányi Anna és Zsindely Zsolt

FEBRUÁR

Korty víz, mely felüdít

„A szomjazónak
ingyen adok
az élet
vizének
forrásából”

(Lk 1,38)

ascensionepiscopalcathurch.org

János apostol a Jelenések könyvét azért írta, hogy vigasztalja és bátorítsa a korabeli keresztényeket, mert akkor már terjedt a keresztényüldözés. Ez a szimbolikus képekkel teli könyv ugyanis felfedi, hogyan látja Isten a történelmet és a végső beteljesedést: úgy, mint végső győzelmét a rossz minden hatalma felett. Ez a könyv a célt tárja elénk, azt a teljes és dicsőséges sorsot, amelyet Isten az emberiségnek szánt. Megígéri, hogy megszabadulunk minden szenvedéstől: Isten „letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradság.” (Jel 21,4) Ez a jövő csírájában már megmutatkozik a jelenben is mindannyiunk számára, akik őszintén keressük Istent és igéjét, amely feltárja előttünk tervét; előttünk, akik szomjúhozuk az igazságot, az igazságosságot és a testvériséget. Szomjazni, vágyakozva keresni, Isten szemében jó tulajdonság, jó kezdet, sőt ezáltal – ahogy megígérte – az élet vizének forrásából ad innunk. Isten ingyen kínálja nekünk ezt a vizet. Mindenkinek felajánlja, nemcsak annak, aki Isten tetszésére akar lenni erőfeszítéseivel, hanem bárkinek, aki érzi a maga törekvésének terhét, és ráhagyatkozik az ő szeretetére, bízva abban, hogy ott gyógyulást, teljes életet és boldogságot talál. Tegyük hát fel a kérdést: mire szomjazunk? És milyen forráshoz megyünk a szomjunktól oltani? Talán arra szomjazunk, hogy elfogadjanak, hogy meglegyen a helyünk a társadalomban, hogy megvalósíthassuk a terveinket... Jogos törekvések ezek, amelyek azonban önzéssel fertőzött forráshoz, önös érdekeinkbe zárkózáshoz, sőt a gyengékkel szembeni visszaélésekhez vezethetnek. Azon vidékek népei, ahol nincsenek tiszta vizű kutak, jól tudják, milyen tragikus következményekkel jár, ha híján vannak ennek a létfontosságú természeti kincsnek.

Mégis, ha még mélyebbre ásunk a szívünkben, egy más fajta szomjúsággal is találkozunk, melyet Isten ültetett el benne: tekintsük az életünket ajándéknak, amelyet kaptunk, hogy továbbajándékozzuk. Merítsünk tehát a tiszta forrásból, az evangéliumból, és szabaduljunk meg a szeméttől, amely elzárja ezt a forrást. Hagyjuk, hogy magunk is a nagylelkű, befogadó és ingyenes szeretet forrásaivá alakulhassunk a többiek számára, és ne álljunk meg az elkerülhetetlen nehézségeknél az utunkon. Amikor keresztények egymás közt megvalósítjuk a kölcsönös szeretet parancsát, akkor lehetővé tesszük Isten számára, hogy egészen különleges módon közbeavatkozzon, ahogy Chiara Lubich írja: „Minden pillanat, amikor megpróbáljuk élni az evangéliumot, olyan, mintha egy csepp élő vizet innánk. Minden egyes szeretett felebarátaink iránt olyan, mint egy korty víz. Igen, mert ez az értékes és élő víz minden alkalommal feltör a szívünkéből, amikor valódi szeretetre törekszünk mindenki iránt. Ez a forrás, Isten, annyi vizet küld, amennyire szükségünk van ahhoz, hogy kisebb-nagyobb szeretettettekkel mások szomjúságát oltssuk. S ha folytonosan adunk, a béke és az élet forrása egyre bősegebben árad, és soha nem apad ki. És van egy másik titok is, amelyet Jézus feltárt, egy feneketlen kút, amelyből meríthetünk. Ha ketten vagy hárman összejönnek az ő nevében, és így szeretik egymást, akkor Ő közöttük van. S akkor valóban szabadok leszünk, eltölt a fény, és élő víz forrásai fakadnak a szívünkéből. Jézus beteljesíti ígéretét, mert Ő maga lesz közöttünk, és tőle fakad a víz, mely örökké éltet.” //

Letizia Magri

Fordította: Reskovits Ágnes

¹ Februárban Istennek ezt az igéjét ajánljuk, amelyet egy német ökumenikus csoport választott ki, hogy az év folyamán éljük.

² Vö. C. Lubich, *La fonte della vita*, Città Nuova, 46, [2002], 4. p. 7.

Kétségek közepette

© Depositphotos.com / Lev Dolgachov

Hosszabb időn keresztül daganatos betegséggel küszködtem. A sorozatos műtétek miatt munkaképesség-csökkenést állapítottak meg, és ideiglenesen rokkantnyugdíjat kaptam, de csökkentett munkaidőben még dolgozhattam. Az állapotomat orvosi bizottság két évente felülvizsgálta, továbbra is megállapították a munkaképesség-csökkenést, és folyósították a rokkantsági nyugdíjat. Évekkel később, pár hónappal a 60. életévem betöltése előtt, amikor ismételen bizottság elé kellett mennem, megszüntették a rokkantsági nyugdíj folyósítását. Ezen a tényen a Nyugdíjfolyósító Intézet ügyfélszolgálatán is nagyon megdöbentek, ugyanis ebben a korban már nem szokták megszüntetni a rokkantsági nyugdíjat, hanem a nyugdíjkorhatár elérését követően a rokkantsági nyugdíj átalakul öregségi nyugdíjjá. Ez az esemény felzaklatott, aggódni kezdtem a megélhetésem miatt, hogy kevesebb lesz a bevétel, mert

ráadásul a munkahelyem is bizonytalan volt. Egyszer csak eszembe jutott, hogy Istennek ezzel az eseménnyel valamilyen terve van, akár akarta, akár megengedte ezt a helyzetet, ott van mögötte gondviselő szeretete. Az a fontos, hogy éljem jól a jelen pillanatot, hallgassak a belső hangra, és látni fogom, hogyan menjek tovább. Mindent újból és újból rábíztam a Mennyei Atyára, és többször megosztottam ezt a helyzetet néhányakkal a közösségből, akikkel rendszeresen találkozunk, és együtt kerestük, mit lehet tenni.

Ezután tanácsot kértem a Nyugdíjintézettől, hogy a határozatot érdemes-e megfellebbezni, és biztattak, hogy igen, de nem sok remény van arra, hogy másodfokon jó irányba változtatják. Átgondoltam a dolgot, és úgy döntöttem, talán jobb, ha nem fellebbezek, hanem benyújtom a kérelmet a szolgálati idő megállapítására. Nem sokkal később megkaptam a szolgálati idő megállapítási határozatot, melyben több mint 43 évi munkaviszony után jóval kevesebb szolgálati időt állapítottak meg. Próbáltam elfogadni ezt a helyzetet, de szerettem volna tudni előre, hogy pontosan mennyi lesz a nyugdíjam. Írásban kértem a Nyugdíjfolyósítót, de ez a kérelmem már egy másik ügyintézőhöz került, aki észrevette, hogy a szolgálati időt rosszul számolták ki. Ezután később megkaptam a második határozatot is, ami szintén nem volt pontos, és újabb fellebbezésemre megkaptam a harmadik, immár végső határozatot. Utólag láttam, hogy a rokkantsági nyugdíj megszüntetése, amit először olyan nehezen tudtam elfogadni, és ami miatt ilyen sokat kellett kilincselni, isteni Gondviselés volt, ugyanis a megállapított öregségi nyugdíjam kicsivel több lett, mint a rokkantsági nyugdíj volt. ///

Antal Julianna

A konténer lakója

Miközben az erdőben jártam, hogy gombát szedjek, egyszer csak megláttam egy földön fekvő embert. Odamentem hozzá és felsegítettem ezt az egész testében remegő embert. Megmutatta a helyet, ahol élt, egy rozsdás konténert a fák között. Megpróbáltam óvatosan lefektetni a benne lévő ágyyszerű valamire, később többször vissza-visszatértem, hogy meglátogassam, ételt és gyógyszert vigyek neki. Nagyszerű gombaszakértő volt, a gomba eladásából élt. Az együtt eltöltött időben megtanította, hol találok a legjobb fajtákat, és hogyan fedezhetem fel őket. Aztán elkezdett mesélni az életéről, a pénzügyi kudarcairól és elhagyatottságáról. Egy nap magas láza lett, ezért kórházba vittem. Állapota súlyos volt. Így szólt: „Most már mindent tudsz rólam, de a legfontosabb dolog az, hogy mindig is hittem Istenben, és a veled való találkozás Isten konkrét jele volt számomra.” Azt mondta nekem, hogy van némi félretett pénze, és arra kért, hogy vegyem magamhoz, és adjam oda a rászorulóknak. Mostanában minden alkalommal, amikor gombászni megyek, úgy gondolok rá, mint egy angyalra, aki mutatja az utat. ///

R. S. – Lengyelország

pxhere.com

A Mészáros család albumából

Van dolgunk egymással

Mészáros Endre és felesége, Klári csöndes szolgáló munkában húsz éve építenek hidakat a felekezetek között, hoznak tető alá találkozásokat, összejöveteleket.

► Prokopp Katalin //

Milyen élményeitek vannak gyermek- és fiatalkorotokból? Volt-e bennetek előítélet a „protestánsok” felé, és ez hogyan változott?

Klári: Hívó katolikus családból származom, egyik nagybátyám volt unitárius, de nem gyakorolta vallását. Gyerekkoromból előítéletet nem hoztam. A „szocializmus gyermekeként” nem volt átfogó ismeretem és tapasztalataim sem más felekezetűekkel kapcsolatban. Nem jelentett nekem ez nagyobb különbséget, mint hogy valaki szőke vagy barna.

Endre: Református nagypapám még a születésem előtt meghalt, csak fényképről ismerem: nagyon tiszta, határozott tekintet és arc. A családban a többiek „jó” katolikusok voltunk, templomba járók. Sokáig azt sem tudtam, hogy vannak más felekezetű keresztények is. Miután felnőtként megismertem a Szeretet-Istent, és látva, hogy Chiara Lubichból mennyi szeretet sugárzik felénk, el sem tudtam képzelni, hogy hogyan lehet nem szeretni őket.

Hogyan vonódtatok be az ökumenikus munkába?

Klári: Egyszerű dolgokkal kezdődött. Baptista barátnőmmel, Anikóval egy lelkeségi találkozón,

az ún. Máriapolin ismerkedtem meg. Egy csoportba kerültünk. Megegyezünk, hogy együtt fordulunk egyik társunk felé, akiről láttuk, hogy nem találja a helyét. Ez nekem egy próféta jel volt, mint utunk célja: tenni valamit közösen szeretetből egy ember felé.

Endre: Egy forró nyári napon egy ismerősünk elhozta a fokolárba a havi életige példányait – szeretetből. Behívtam, a hívős konyhában megkínáltam valami frissítő itallal – szeretetből. Beszélgetés közben derült ki, hogy az egyik fia megnősült, egy tüneményes evangélikus lány lett a felesége. A fiatalasszony és a férje azóta csoportunk talán legelkötelezettebb tagjai. Ha nincs a szeretet, ugyan hol lennének most? Ez az élet ökumenizmusa!

Lassan-lassan megtanulunk együtt dolgozni valami közös célért, együtt imádkozni, együtt kirándulni. Az ökumenikus lelkészörök egy régebbi országos találkozásán szabályszerűen megborzongatott az a hatalmas erő, amit az egyik csoport sugárzott a bemutatkozásakor: Hát ilyen is lehet egy városban?! Nem is tudom, hogy ki örül jobban annak, amikor így, testvérként tudtunk együtt élni, a protestáns vagy a katolikus. Talán mindegyikünkénél jobban: Mária.

”

Lassan-lassan megtanulunk együtt dolgozni közös célokért, együtt imádkozni, együtt kirándulni.

”

**Az ökumené
legjobban
a terített
asztalnál,
a barátságban
épül.**

Mi a párbeszéd célja és módja számotokra és a Fokoláre lelkeségét élők számára?

Klári: Ahogy teltek az évek, ismereteink bővültek. És annak ellenére, hogy sok-sok dologról világossá vált, hogy elválaszt, vagy megkülönböztet a más felekezetektől, egyre világosabb lett az is, hogy mérhetetlenül több és fontosabb, ami összeköt. Valakitől egyszer halottam, hogy az ökumené legjobban a terített asztalnál, a barátságban épül. Valóban, a kapcsolatok építése, mélyítése járható út. A másik felekezetben felfedezendő és értékelendő kincsek rejlenek, lehet tanulni tőlük. A mai szóhasználatlall élve: van dolgunk egymással. Kapcsolatban voltunk id. dr. Hafenscher Károly evangélikus teológussal, akiről tudtuk, hogy hosszú évekig dolgozott legfelsőbb szinten a Katolikus Egyház és a Luteránus Világszövetség közötti párbeszéd elmélyítésén. Kölcsönösen úgy éreztük, hogy igazi testvéri szeretetben vagyunk együtt mind vele, mind feleségével, Veronkával, annak ellenére, vagy azzal együtt, hogy a teológia magasságában mi nem voltunk „társai”.

Endre: Ha egyszer valami (valaki) megérinti az embereket, felekezettől függetlenül, akkor ők keresik és várják a folytatást. Nem érzem magam az ökumenizmus hirdetőjének. Az ökumenikus párbeszéd apostola Chiara Lubich volt. Tőle tanultuk meg az eggyé válást, a szeretet-semmi dinamikáját. Én azt szeretném megtenni – mint az ő lelki gyermeke –,

ami az én részem. S ez mindig alakul a közösséggel, a felebaráttal megélt kapcsolatban. Hatott rám az, hogy megismertem a más felekezetűeket. Hatott rám a szeretetük, a hitük, a fájdalmuk, az elkötelezettségük.

Évente animátorai vagytok egy ökumenikus imaalkalomnak Budapesten. Hogyan alakult ez az évek folyamán?

Klári: A januári imahéten már hosszú évek óta imádkozunk együtt különböző felekezetekhez tartozók, akiket baráti szeretet, tisztelet hoz össze, hogy hittel, közösségben kérjük Jézus álmát: az egység ajándékát. A kilencvenes évektől a Váci utcában lévő ortodox kápolnában gyűltünk össze, Kalota József ortodox pap vendégszeretéből. Volt közöttünk baptista, evangélikus, többféle ortodox felekezet, református, katolikus. Az évek során kinőttük a kápolnát, és pár éve a MEÖT székházban találkozunk az imahét péntekjén, 2018-ban január 26-án. Létszámunk a metodista, pünkösdi felekezetűekkel is bővült.

Endre: Ez mindig egy teljesen nyitott találkozási lehetőség. Volt olyan, amikor valaki a világhálón olvasott erről, és így jött el. Máskor egy református kórus, evangélikus fiatalok együttese vagy ortodox testvérpár bővölt el minket a kultúrájukkal; vagy egy fiatal család gyerekeinek előadása... A legutóbbi alkalmakkor a fiatalok javaslatára a kötött-ajánlott imaforma mellett hangsúlyt kapott az ismerkedés, a találkozás is. Egyikük ezt mondta: „Itt mindig rendkívüli a légkör”. Előrelépésnek érezzük, hogy az utóbbi években a programot már az elejétől fogva együtt tudjuk készíteni a többiekkel. És ez így teljes.

Klári: Az időlegesen működő ökumenikus életigekör is pozitív tapasztalat volt. A különböző felekezethez tartozókkal egy húrton tudunk pendülni, nevezetesen az evangélium ígéinek megélésében és a tapasztalatok közösbe tételével. Minden alkalommal többet tudtunk meg egymásról, és gazdagodtunk a másik Istennel való kapcsolatából. //

Az interjú bővített változata honlapunkon olvasható. (www.ujvaros.eu)

Az Új Város archívumából

Hivatása önkéntes - 1.

Sorozatunkban a Fokoláre Mozgalom egy-egy önkéntese mutatkozik be.

Romhányi László

”

Az önkéntes hivatás egy életformát, a létezés egyfajta minőségét jelenti.

Házas vagyok, van két felnőtt gyermekünk, és már egy unokánk is. Egyetemista koromban volt egy időszak, amikor gyors egymásutánban két lánynak is udvaroltam. Ahogy lediplomáztam és elkezdtem dolgozni, hamar behívtak katonának, így mindkét kapcsolatom megszakadt. Három hónap elteltével üdvözlőlapot kaptam egy téli üdülőhelyről. Nagy örömmel válaszoltam Mónikának, és találkozót kértem tőle. A randevún előbb kicsit furcsán nézett rám, de aztán felelevenítettük a régi közös emlékeket, és ott folytattuk, ahol mintegy egy évvel azelőtt abbahagytuk. Idén volt a 33. házassági évfordulónk. Pár évvel később, mikor találkoztam régi hittanos társaimmal, kiderült, hogy azt a bizonyos képeslapot Marika írta. Végül ő az

akkori legjobb barátom felesége lett, és a lányunk keresztmamája.

Szüleim kezdettől fogva vallásosan neveltek, rendszeresen jártam hittanra és misére is.

Általuk ismertem meg a fokolár lelkeséget is, már felnőtt, családos koromban. Mivel akkoriban minden egyházi lehetőséget megragadtam, hogy megéljem a hitemet – legyen az felnőtt hittan, lelkigyakorlat vagy Nagymarosi találkozó –, ezért nagyon megérintett, hogy Chiara Lubich lelkeségével minden percben élhetem az evangéliumot. Az Isten önkéntese hivatásra éreztem meghívást, és ez segített abban is, hogy munkahelyemen az evangéliumi szeretettel legyek jelen.

Jelenleg egy 1500 fős nagyvállalatnál dolgozom, mint középvezető. A végzettségemet tekintve villamosmérnök vagyok, de hamar kiderült, hogy a szervező-, koordinálókészségem hasznosabb, mint a szakmai ismereteim. Így hamarosan már villamos munkák projektmenedzsmentjével foglalkoztam, vagyis emberekkel: kollégákkal, a megrendelők képviselőivel, alvállalkozókkal. Ha az önkéntes hivatás holmi plusz elfoglaltságot jelentene, akkor biztos nem vállalnám. Számomra ez egy életformát, a létezés egyfajta minőségét jelenti. Először nem csináltam szinte semmi többet, csak amit addig is, de másképp. Aztán sorra jöttek elő bennem a kérdések: hogy oldják meg a különböző élethelyzeteket a többiek, akik ugyanezt a lelkeséget élik? Így kezdtem el tudatosabban részt venni a Fokoláre, főként az önkéntesek programjain. Kiderült, hogy az életem egy-egy mozzanata akár példa is lehet egy társamnak. Azóta nagyobb találkozók, Mária-polikon és nemzetközi eseményeken is aktívan részt veszek, minden alkalmat megragadok, hogy ajándékozzam a tapasztalataimat.

Később arra is indítást éreztem, hogy bekapcsolódjak a mozgalom egyik-másik, társadalom felé irányuló akciójába, hiszen sokan vannak körülöttem, akikben vagy nem

éledt még fel a igény, vagy nem éreznek elég bátorságot, hogy elinduljanak az örök Jó felé.

Egyszer például elindult egy beszélgetés a kollégáim között: sok a rászoruló ember Magyarországon, mit lehetne tenni értük? Az egyikük elmondta, szívesen adna egy kis pénzt nekik, de annyi rosszat hallott a segélyszervezetekről, hogy a maguk céljaira fordítják az adomány egy részét, vagy az akár el sem ér a rászorulókhhoz. És ő csak egy kisebb összeget tud erre szálni, ami semmit sem old meg. Akkor elmeséltem, hogy én tagja vagyok egy csapatnak, mely rendszeresen jár Ózdra rászorulókat látogatni, segíteni, és tapasztaltam, egy kis adomány is jól jön annak, akinek a hó közepére már minden pénze elfogy. Ezt mondtam: *„Személyesen állok helyt azért, hogy az adományod teljes összegében eljusson azokhoz, akiknek te küldöd.”* Nem volt több kérdés. Azon a télen többeknek szép karácsonya volt Ózdon.

Vannak nagyhatású egyházi szónokok, akik termetek tudnak megtölteni hallgatóságukkal, akik tömegekhez juttatják el Isten üzenetét, vagy mások árvaházak hálózatát működtetik. Mit tehetek én? Egyszerű családapaként nem ez az én utam. Sokkal inkább magaménak érzem az első keresztények életmódját. Ők azt tették, amire akkor és ott a legnagyobb szükség volt: szerettek! Szeretni a szomszédot az utcánkban, a nehéz kollégát a munkahelyemen, a támasz nélküli felebarátot, aki banális kérdéseivel nap mint nap felhív, az ózdi iskolaigazgatót, vagy a cigányaszszonyt, aki látva maga körül a kallódó gyerekeket, napközit indít, és ehhez lakberendezési tárgyakat kér: vagyis akiket Isten elém állít. ///

Szerkesztette: Prokopp Katalin

Romhányi László albumából [2]

A Fokoláre Mozgalomban „Isten önkéntese” vagy. Mutasd be ezt az utat néhány szóval!

Isten önkéntesének lenni azt jelenti, hogy szabadon, „önként” mondok igent az Ő hívására, hogy az evangéliumi szeretetforradalmat vigyem a világba. Mivel állami nagyvállalatnál dolgozom, ha akarnánk, sem tehetnék ki egy feszületet az iroda falára. Megértettem, hogy Jézus csak akkor tud megjelenni a cégnél, ha én odaviszem. Az életem példáján keresztül szeretném megmutatni az evangéliumi értékeket a kollégáimnak, hogy aztán feltegyék a kérdést: *„Te miért élsz így? Honnan veszed az erőt?”* Amint már megtapasztaltam, Isten követése átformálja, jobbá teszi az életemet, és ezt az örömet, ezt a nagy lehetőséget továbbajándékozhatom.

Kisközösségeket alkottok.

Ez mit jelent számodra?

A Fokoláre lelkiisége közösségi, tagjai kisközösségekben működnek. Jó dolog ugyanazt az eszményt követő társaimmal találkozni, gazdagítani egymást az elmélkedéseink, a megértéseink gyümölcseivel, a tapasztalatainkkal, visszajelzéseket kapni tőlük vagy épp segítséget, támogatást, érezni Jézus jelenlétét az együttléteink során. És nem utolsósorban egy „védtett” közegben kipróbálni magunkat, egy „laboratóriumban” próbaként vagy gyakorlatozasként megélni az evangéliumi tanácsokat, mielőtt a világba kilépve „élesben” próbáljuk életre váltani ezeket.

Milyen hozadéka van az elkötelezettségnek a mai társadalom számára?

A mai társadalom már leszámolt az állami gondoskodás ideáljával, hódít a szubszidiaritás igénye. A *'javak egyenlő elosztása'* helyett előtérbe kerül a *'mindenkinek legyen meg az alapvetően szükséges'*. De mi ad indíttatást, erőt, motivációt a szolidaritáshoz? Miért, milyen erkölcsi alapon kapcsolódik be valaki helyi döntések meghozatalába? Ehhez kell az *'elkötelezett önkéntesség'*! A társadalomnak ma szüksége van két lábbal a földön járó, ugyanakkor hiteles, erkölcsös, biztos alapokkal rendelkező, egyszerű emberekre, akik készek tenni a többiekért.

Ha lemerül az elem

© Depositphotos.com / Katarzyna Blasiewicz

Új év, új tervek, új célok.
De mit tegyünk, ha kiábrándult passzivitással,
esetleg iróniával léptük át az óév küszöbét?

► **Visy Petra** //

*Pszichológus,
jelenleg Győrben
dolgozik iskolás
fiatalokkal,
valamint párokkal
és családokkal.*

Manapság sokan elfásultak a munkájukban, belefáradtak családi szerepükbe vagy motiválatlanná váltak korábbi céljaik elérésében. Úgy érzik, lemerültek az elemek, nincs hozadéka annak, amit nap mint nap tesznek. A leírt érzés talán mindnyájunk számára ismerős, hiszen velejárója a mindennapi teendőknek és feladatoknak. Amikor viszont az érzés állapottá nővi ki magát, *kiégésről (burnout szindróma)* beszélünk.

Út a kiégésig

Képzeld el, hogy van egy apró magunk, amit egy kertben elültetünk. Minden nap elmegyünk a kertbe és megnézzük, miként változik, növekszik, hajt ki a földből. Öntözzük, ápoljuk, van, hogy becézgetjük is a hatékony és gyors növekedés érdekében. A facsemete szépen lassan előbújik a termékeny talajból és növekedésnek indul. Egyre magasabb és vastagabb szárú fa lesz belőle, melyen a levelek is zöldellnek már.

Bimbózásnak indul, majd virágokat bont, végül az első termés is megjelenik rajta, melybe örömmel beleharaphatunk, vagy készíthetünk belőle valami finomat, élvezve a munkánk eredményét. A fánk azonban további gondozást és munkát igényel, melyet újra és újra megteszünk, emlékezve az érett gyümölcs bódító ízére. Pár év elteltével a fa egyre kevesebb virágot hoz, és az addig megszokott gyümölcsök mennyisége csökken, minősége romlik. Ráerősítünk, és napi egy helyett kétszer járunk a fánkhoz, plusz tápanyaggal locsoljuk, de az továbbra sem hoz virágot. A kerthez vezető út egyre hosszabbnak és fásasabbnak tűnik, és már a fát sem látjuk olyan étellel telinek, mint azelőtt. A befőzött lekvárok és megsütött finomságok íze is elhalványul. Belefáradunk. Napi kettő helyett kétnaponta egyszer, végül csak heti egy alkalommal nézzük meg a szeretett növényünket. Virágot és termést továbbra sem hoz, így minden alkalommal egyre kedvetlenebbül távozunk, míg végül már csak felelősségből és kötelességből, de öröm nélkül megyünk ki a

kertbe, ahol daccal, indulattal és csalódottsággal tesszük a megszokott, rutinná vált teendőinket.

A *kiégés* jelensége valami ehhez nagyon hasonló, ciklikus folyamat. A kezdeti lelkes túlteljesítés után kialakul a rutin, amit később frusztrált, ingerlékeny munkavégzés követ. Itt azonban a folyamat nem áll meg: könnyen fáradt közönybe fordul, majd átható negatív hozzáállásba és teljes motivátlanságba csap át, ami akár a teljes munkaképtelenségig is fajulhat.

Érinthet ez engem?

A *kiégés* elsősorban a segítő foglalkozásúakat fenyegető kórként terjedt el a köztudatban, de bárkit elérhet, aki segítő szándékát, mások felé tett önzetlen gesztusait (akár munkájában, akár magánéletében) túlzásba viszi. Jó érzés, ha segíteni tudunk, és a segített fél reakciója, a segítségből következő pozitív változás után jobb és fontosabb emberként tekintünk magunkra, ezáltal másokra is. Csupa pozitívum, így nem meglepő, hogy olykor zabolátlanul úrrá lesz rajtunk segítőkétségünk. De mi is a segítés lényege? A végcél teljesítése, vagy az odáig vezető út megtételéhez szükséges kompetenciák erősítése, kibogozása? Hosszú távon az utóbbi opció kifizetődőbb mind a segített, mind a segítő számára. Megtenni valamit a másik helyett nem ugyanaz, mint megtenni valamit a másikért. Képzelnék csak el azt a helyzetet, hogy egy ember gödörbe esett, ahonnan nem tud kimászni. Meghalljuk a segélykiáltását és lemászunk mellé a gödörbe. Ezzel azt érezzük el, hogy mindketten lent ragadunk. Hatékonyabb megoldás, ha hozunk kötelet vagy létrát, amit leeresztünk neki, és annak segítségével ő maga tud kijönni a mélyből. Fontos szem előtt tartanunk, hogy hatékonyan segíteni az tud, aki közben nem feledkezik meg önmagáról.

© Depositphotos.com/ Roman Miliert

Tehetünk ellene?

Jó hír, hogy a *kiégés* egy folyamat, éppen ezért van módunk közbelépni és megállítani vagy mérsékelni, mielőtt a fejünk fölé nő. Ehhez azonban elsődleges, hogy észrevegyük magunkon a tüneteket. Szerencsére akadnak források – könyvek, folyóiratok –, melyekből tájékozódhatunk, bővebb ismereteket szerezhetünk. Versey Beáta nővér tavasszal megjelent könyve (*A kiégésen innen és túl*) testközelből számol be a jelenségről és a kilábalás lehetőségeiről. A *kiégéshez* vezető út a bizonytalanság és reménytelenség tégláival van kikövezve. A visszajelzések és megerősítések hiányában bizonytalanok vagyunk abban, hogy elég jól csináljuk-e a dolgunkat, és reménytelennek érezzük, hogy kiutat találunk. Egy érzelmileg megterhelő helyzetben, ahol ráadásul tompa fáradtság és erőtlenség is jelentkezik, nehéz a bizonytalanságon való felülemelkedés. A szabályok és határok azonban ilyenkor (is) hatékony szolgálatot tehetnek. A határok meghúzása azt a célt szolgálja, hogy önmagunkat, kapcsolatainkat, életünket védje és bátyázza. Ahogy a mondás tartja: „mindennek van határa”. Ez így igaz, csak nem mindegy, hol

van meghúzva. Szerencsére határaink alapvetően rugalmasak, vagyis az adott helyzethez igazodnak, így helyük is változtatható, alakítható. Határainkat többféle módon jelölhetjük ki. Az egyik legcélszerűbb és legkönnyebben szabályozható tényező az idő. Az, hogy egy munkahelyen mettől meddig dolgozunk, rendszerint írásba foglalt, így világos, érthető és bármikor hivatkozható támpont. A határok betartásának további fontos eszköze kompetenciáink világos ismerete: mi itt az én feladatomban, mi az, ami már nem hozzám tartozik? Ha nehéz ennek a megválaszolása, fordulhatunk a hivatalosan megfogalmazott munkaköri leírásunkhoz, vagy a szakmánk képviselőihez. A leírt tényezők követhetők, világosak, érzelmektől mentesek, így kapaszkodónak bizonyulnak, biztosságot, kereteket adnak. Néhány gondolatra kanyarodjunk vissza a fánkhoz. Amikor azt látjuk, hogy a virágzása, a termés ritkulni kezd, próbáljunk új oldalról ránézni: vajon jó még az a föld, amibe ültettük? Megfelelő számára a napfény mennyisége? Talán metszésre, újításra lenne szüksége? Már az első jeleknél merjünk változtatni! Egy más módszer, a korábbtól kicsit eltérő kommunikáció, új belső, önmagunkban megállapított szabályok mind metszésként szolgálhatnak és frissítően hathatnak a „fánkra” és ránk is. Újra és újra emlékezzünk vissza, annak idején miért ültettük el a magot, mi volt vele a célunk és ehhez képest ma hol tartunk? Ha a leírt változtatások sem hozzák a várt virágokat, időben kérjünk segítséget egy szakembertől, hiszen a lelki szomjazás legelőször a közeli kapcsolatainkból vonja el a vizet. Végezetül, ne feledkezzünk el arról, hogy könnyebb kipihenten és feltöltődve kimenni a kertbe, így mindig szánjunk elegendő időt az alvásra, a hobbinkra, egy kis testmozgásra vagy egy jó könyv elolvasására, de a közös programokra is szeretteinkkel. //

Mókus-kaland

Az egyszer volt hol nem volt országban igen zimankósra fordult az idő. Tél bácsi kitett magáért. Kizavarta a hópehely tündéreket felhő-lakásukból, s mire Mókus Mari dél körül felébredt, már fehérbe öltözött a táj. Csodálkozott, hogy mi ez, mert sose látott még havat.

- Milyen érdekes, és milyen szép! Miki, hol vagy?

- Itt vagyok! - dugta ki fejét a szomszéd fa odvából Mókus Miki. - Milyen fehér lett minden!

Mari és Miki testvérek, de már külön utakon járnak, és külön odúban laknak - Mókuséknál ez így szokás. Ez az első telük, az elmúlt tavaszon születtek, és mostanra már felnöttek. Télen szeretnek sokat aludni, csak délfelé jönnek ki, mozogni egy kicsit, és eleség után nézni.

- Menjünk a fenyőfákhoz! Bizonyára találunk még fenyőmagot!

És ügyesen ugrálva egyik ágról a másikra, elérkeztek a fenyőkhöz, s itt valóban terített asztal várta őket. A fenyők még nem dobálták le az összes tobozukat, így a mókuskák a fenyőágon ülve ügyesen feltörték azokat, és kiszedték a fenyőmagot.

- Hú, de finom!

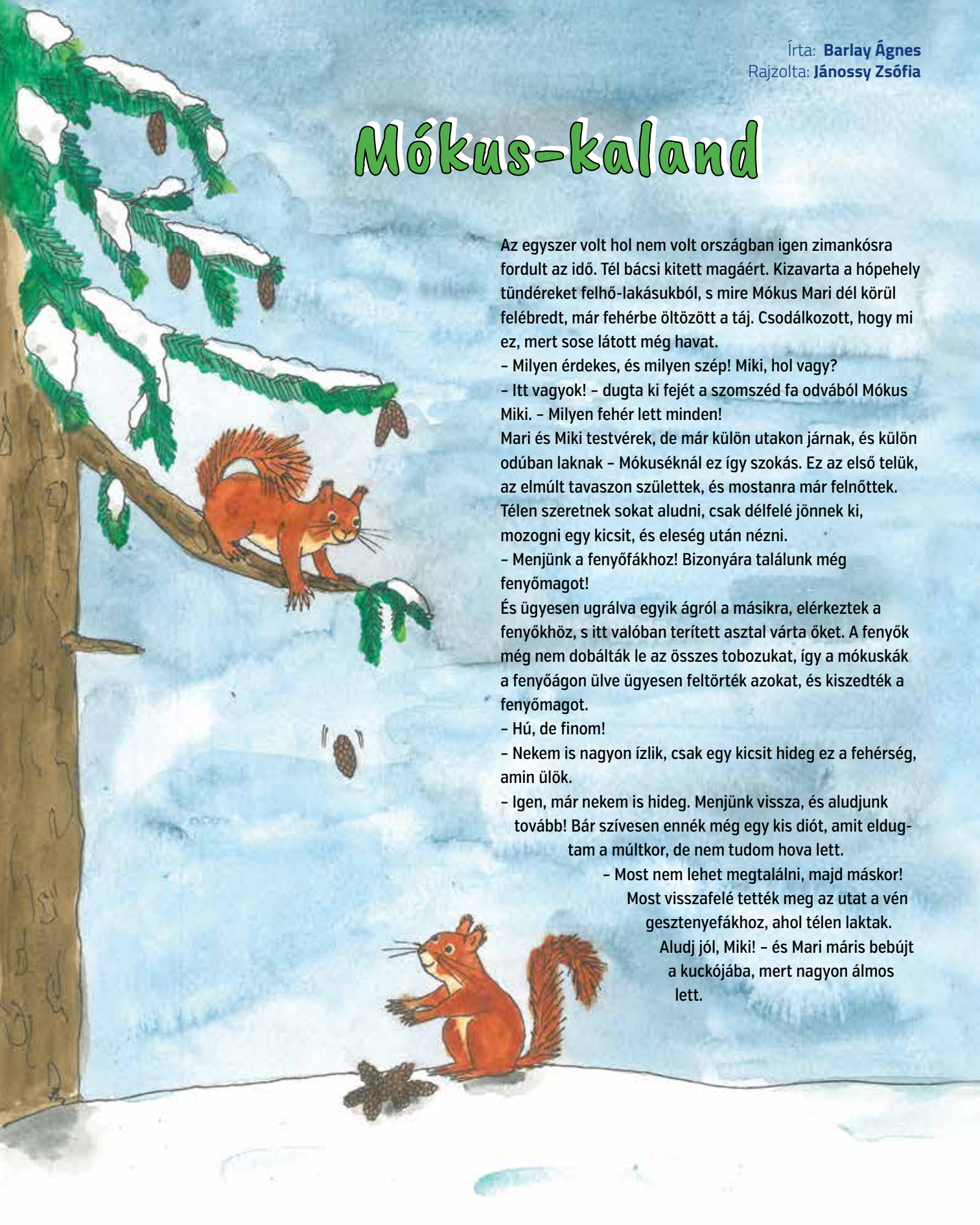
- Nekem is nagyon ízlik, csak egy kicsit hideg ez a fehérség, amin ülök.

- Igen, már nekem is hideg. Menjünk vissza, és aludjunk tovább! Bár szívesen ennék még egy kis diót, amit eldugtam a múltkor, de nem tudom hova lett.

- Most nem lehet megtalálni, majd máskor!

Most visszafelé tették meg az utat a vén gesztenyefákhoz, ahol télen laktak.

Aludj jól, Miki! - és Mari máris bebújt a kuckójába, mert nagyon álmos lett.

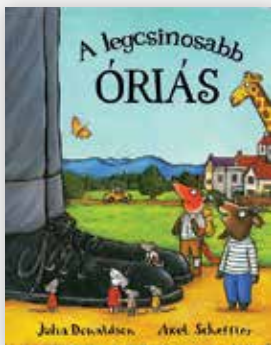

- Mari, segíts, nem tudok bemenni a házamba!
 - Miért?
 - Itt van valaki!
 - Jövök! - s Mari átugrált a szomszéd fára, Miki odu-lakásához.
 - Nézd! Elállja az utamat, nem enged be!
 Egy madárfej kukkantott ki az odúból. Talán pintyféle lehetett.
 - Mit akartok tőlem? Itt most én lakom! - kiáltott a madár.
 - De ez az én odúm! - tiltakozott Miki.
 - Lehet, hogy a tied volt, de én értem ide előbb, így most az enyém.
 - Hiszen csak ebédelni mentünk el!
 - Az mindegy! Menj máshová!
 - Hogy képzeled ezt? - szólt Mari, aki most érkezett ide.
 - Csak úgy elfoglalsz egy lakott odút?
 - Miért ne! Én is fájom, nem csak ti!
 - De legalább elkérnéd, vagy megbeszelnénk a dolgot!
 - Nem tudom mi az, hogy elkérni.
 - Hát... hogy bemutatkozol és azt mondod, legyünk szívesek megengedni, hogy itt lakjál.
 - Jó. Pintyő vagyok és legyetek szívesek megengedni, hogy itt lakjak. Az Északi Fagy országából jöttünk,

sokan, de mire ideértünk, itt is tél lett. De azért nem annyira, mint nálunk. És mindenki keresett magának valami alvóhelyet. Én ezt találtam. Tavasszal úgyis elmegyek.
 - Tavasszal már mi sem lakunk az odúban.
 - Tehát megengeditek? És ti meg összeköltözhettek.
 - Mi nem szoktunk együtt lakni, mindig csak külön.
 - Most kivételesen lakjatok együtt. Csak kibírjátok valahogy!
 - Kibírjuk, Mari?
 - Megpróbálhatjuk, Miki, de akkor cseréljünk vele odút, mert a tied nagyobb, itt jobban elférünk ketten.
 - Valóban, ez nagyobb. Pintyő, kérlek, menj át a másik odúba! Itt van a szomszéd fán.
 - Látom. Már repülök is. És köszönöm!
 És másnap délben már hárman ebédelték a „fenyő-étteremben”: két mókus, és egy pinty.

A legcsinosabb óriás

Bevallom, mikor először kezembe vettem ezt a könyvet, igencsak furcsának tűnt a címe. Mi az, hogy *legcsinosabb*?! Kit érdekel ez? Ezt olvassam el a négyéves fiamnak?! Ám mivel a Julia Donaldson, Axel Scheffler szerzőpárosban még sohasem csalódtam, sőt (első gyerekkönyv szerelmem volt *A majom mamája*, de a *Graffalóért* meg a többiért is odavagyunk), ezért az első hezitálás után bátran kinyitottam. És nem bántam meg. Egy barátnóm szerint a legcsinosabb óriás története ugyanis egy Krisztus parafrázis. Ez a szegény, szakadt óriás végre vesz új ruhákat, és immár valóban csinosan indulna útjára, de már az első sarkon megállítja valaki, akinek valami baja van. A mi óriásunk, Gyuri pedig segítségként neki ajándékozza az újonnan vett

ruhaszett egy darabját. Aztán továbbmegy énekelve, de újra és újra belebotlik valakibe, akinek segítségre van szüksége. Ő pedig odaadja, amije van, egészen odáig, hogy ő is ugyanolyan segítséget szenvedő lesz, mint azok, akikkel összetalálkozott. Így válik aztán a legcsinosabból a legjósziúbb óriássá. Így röviden leírva egy megható, csöpögős moralizálásnak is tűnhet, de egyáltalán nem az. Teli van ötlettel, humorral, ritmussal, hiszen verses mese, és a képi világ is sokat ad hozzá hangulatban. Minden oldalon fel lehet fedezni valami igazán vicceset. (A férjem például attól kezdve talált ki dallamot az óriás énekére, amikor meglátta, hogy az egyik oldalon, miközben a főhős dalol, két figura befogja a fülét. Laci ezért úgy érezte bátran énekelheti az óriás dalát, hasonló lesz az eredetihez.) Amiért pedig igazán megszerettem ezt a mesét, az az, hogy az óriás nem csupán odaadja az új ruháit, hanem bravúrosan úgy adja oda, mintha neki ez nem is lenne nehéz. A rókának például azt mondja: „Sose búsulj, kérlek! – szólt Gyuri vidáman. – Itt a zoknim, úgyis csikizte a lábam.” Milyen jó lenne ezt eltanulni Gyuritól, jut eszembe sokszor, hiszen „a jókedvű adakozót szereti az Isten” (2Kor 9,7). //

Feltserné Bernáth Mária

Az ötödik pecsét

A Sánta Ferenc regénye alapján készült film állócsillag a magyar filmtörténetben. A nyilas rémuralom idején egy jözsefvárosi társaságnak nem marad más menedéke, mint közösen átbeszélgatett estéik egyikük kocsmájában. Egy újonnan érkező vendég azonban kívül reked a társaságon, majd aljas döntést hoz, és ez a többiek életében erkölcsi válaszúthoz vezet.

Fojtogató, paranoid miliőt teremt Fábri Zoltán a filmben használt történelmi háttérrel: az életér leszűkül, hőseink biztonsága tűnékeny. A zaklató képsorokat Hieronymus Bosch festményrészleteivel és Vukán György zenei futamaival teszik még nyugtalanítóbbá, de egy idő után rájöhethünk, hogy mindezek csak kellékek. Kellékek, hogy fókuszba helyezhessük azt, amiről szó van és beszélgetnek; a szavakból előtörő erkölcsi dilemmák az emberiség örök kérdéseire keresik a választ. Zsarnokság és lelkiismeret, önfelmentés és áldozatvállalás, cinikus szavak és merész tettek. Feltartóztathatatlanul záporoznak felénk a

kérdések, és ezúttal bizonyos, hogy nem rekedünk kívül, hanem teljesen bevonódunk a filmbe.

Az egyik népszerű kritikus szavaival élve: a legjobb magyar film száz év múlva is ez lesz.

Becsüljük meg... //

Göbel Ágoston

AZ ÖTÖDIK PECSÉT

magyar filmdráma, 107 perc

Gyártási év: 1976

Rendező: Fábri Zoltán

Fsz.: Öze Lajos, Márkus László, Latinovits Zoltán

Közéleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.
Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Szerkesztők: Csikné Sisák Zita,
Antal Gergely, Kovács Bertalan,
Prokopp Katalin, Simkó Zsófia,
Tóth Judit

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:
Maucha Kristóf

Nyomatás:
PR-Innovation Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 6 szám.
Egy példány ára: 700 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 6-11, és 15-17. oldalon.
Merényi Zita

A JÖVŐ MAGVAI

Írta és rajzolta:
Walter Kostner

a Fokoláre Mozgalom
lelkigyakorlata

Máriapoli

2018

EGY VÁROS AZ EGYSÉGÉRT

Időpont: márc. 14. este – márc. 18. délig

Helyszín: Zánka, üdülőközpont

Jelentkezés és további
információ január 15-től:
www.fokolare.hu

újváros
egy lap, ami összeköt

2018/1.